

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις » 60
Ἐν τῇ ἑνῇ φραγ. χρ. 15
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀναλογίαν.

Πληρωμαὶ καὶ αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διευθύνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητῆς.

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ ΚΑΙ ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὁ δὲ παύσαι τὰς Χάρτας τὰς Μουσικὰς συγκαταμῆτος, ἥδη ἴσταν σὺν γίαν.» Ἐδρ. Ἱερ. Μαιν. Στ. 873—5

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Β'.

Παρακολουθήσωμεν ἤδη τὸν κ. Μαρσέλ Πρεβὺ ἀναπτύσσοντα τὸ ἡμερήσιον πρόγραμμα τῶν σχολικῶν ἐργασιῶν τῆς νεαρᾶς κόρης, ὡς αὐτὸς τὸ ἐπιθυμεῖ.

«Δὲν δύναται τις, λέγει, νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ τόσας καθ' ἐκάστην ὥραν, ἐκτός ἐάν τυγχάνῃ ὄν προεγγραμμένον εἰς τὴν φθορὰν καὶ τὸν θάνατον. Ἀλλὰ ἐπὶ δεκατριῶν ὥρῶν ὑποτιθημένης ἐργασίας, δέον νὰ μένωμεν εὐχαριστῆμένοι οἱ τοιοῦτο ἐφαρμολογῶντες ὠρλόγιον παιδαγωγοῦ, ἐάν ὁ παῖς δὲν ἀφιερῶται τὰς δώδεκα εἰς τὴν ῥέμβην, τὸν ὕπνον ἐν παραδύστῳ, ἢ καὶ εἰς τὴν γνωστὴν ἐκείνην ἰδιόζουσαν ἀνάμνησιν, ἢ τις κατατρυχεῖ τὰς μαθητικὰς τάξεις.

»Ὅταν ἀναπολώ τὸν χρόνον, ὃν κυριολεκτικῶς ἀπώλεσα οὕτω μαθητέων ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ὠφελείας πνευματικῆς ἢ σωματικῆς κατὰ τὰ πολυτιμὰ ἔτη τῆς πρώτης νεότητος, ἐπιθυμία μὲ καταλαμβάνει νὰ ὑπέγω νὰ ζητήσω εὐθὺς παρὰ τῶν τότε ὑπευθύνων τῆς τοιαύτης ἐκπαιδευτικῆς καταστάσεως.

»Δὲν δύναται τις νὰ ἐργάζεται δεκατρεῖς καθ' ἐκάστην ὥρας, ἀγαπητὴ μοι ἀνεψιά, ἀλλ' οὔτε δέκα, οὔτε ὀκτώ, οὔτε ἐπτά. Μία μέσης ἰσχυρότης παιδικὴ διάνοια δὲν δύναται νὰ δώσῃ πλεονεξ τῶν τριῶν καθαρὰς ὥρας ἡμερησίας ἐργασίας.

»Τρεῖς μόνον ὥρας! μεταχειρίζομαι ἀκρότητα καὶ ὅπως γνωρίζεις ὅτι τρεῖς ὥραι καθ' ἐκάστην ἐπὶ σεμνὰ ἐπτά σχολικῶν ἑτῶν ἀποτελοῦσι σχεδὸν 6000 ὥρας; Ποῖος δὲ ἐξ ἡμῶν ἐχρησιμοπο-

ῆσεν ὠφελίμως 6000 ὥρων καθ' ὅσον τὸ διάστημα τῆς μαθητευούσης ἐφηβικῆς αὐτοῦ ἡλικίας; »

Ἐκτιμῶμεν ἤδη ἐπὶ τῶν λεγόντων, φιλία ἀναχνώστρια, τὴν σοφὴν πρακτικὴν καὶ τὸ πεπαιρωμένον ὕφος, μεθ' ὧν ἐκφράζεται ὁ συγγραφεὺς.

»Δὲν δύναται τις, λέγει, νὰ ἐργάζεται δεκατρεῖς ὥρας καθ' ἐκάστην ἑκτὸς ἐὰν προεγρήσῃ εἰς τὴν φθορὰν καὶ τὸν θάνατον. Ἡ πόσι τῶν καθ' ἡμᾶς διδασκάλων ἐσκέφθησαν ποτε περὶ τούτου ἢ ποῖον ποτε σχολικὸν πρόγραμμα ἐμερίμνησε παρ' ἡμῶν περὶ τοιαύτης τινὸς βλῆσεως ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῶν ἀτυχῶν μας παιδῶν καὶ περὶ τοιοῦτου φονικῆ ἀποτελέσματος ἐπ' αὐτῶν;

Ἦς ποτε ἐκ τῶν συγκαταόντων τούτους παιδῶν ἀπὸ τοῦ ὠτὸς εἰς διαρκῆ διδασκαλίαν ἐπὶ ἐπτά σχολικὰς ὥρας, ἀπαιτούντων δὲ ἀμειλίμως παρ' αὐτῶν ἑτέρας πέντε ἢ ἐξ τοῦλάχιστον ὥρας — καὶ ὥρας νεκτερινὰς! — ἰδιαιτέρας κατ' οἶκον μελέτης, τίς ἐξ αὐτῶν ποτε διανοήθη ὅτι φονεῖται τὴν ἀγνὴν νεότητα, ἢν δεῖ νὰ περιέπῃ μετὰ στοργῆς καὶ σεβασμοῦ ὡς τὸ τριτάκιον τῆς ἀνθρωπότητος ἕαρ, ὅτι μαρτυρεῖ τὰ ρόδα καὶ ἀφανίζει τὴν δρόσον τοῦ ἀγνοῦ λυκαυγυῆς, ὅτι κόπτει τὰ πτερὰ τῶν ροδαλῶν ἀγγέλων, ὅτι τέλος προγράφει εἰς φθορὰν καὶ εἰς θάνατον;

Ἐλπίζομεν, ὡς ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν ὑπὲρ αὐτῶν, ὅτι οὐδέποτε τὸ διανοήθησαν, διότι ἐὰν σκεπτόμενοι τοῦτο ἐπέμειναν εἰς τὸ καθιστώσ, ἐὰν γνόντες ἰποίησαν, τότε νομίζω ὅτι νέοις τις δάντης ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ διημιουργήσῃ χάριν αὐτῶν ἑδεκατόν τινα τοῦ Ταρτάρου κύκλου.

Ἰσοδυναμεῖ πρὸς βεβαίαν φθορὰν καὶ θάνατον, λέγει ὁ ἡμέτερος συγγραφεὺς, ἡ τῶσον πολὺ ὥρος

ἐν τῇ σχολῇ ἐργασία εἰς αὐτὴν δὲ ὀφείλεται κατὰ μέγιστον μέρος ἡ σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ἐξασθένεισι, ὁ ἐκφυλισμὸς τῆς νέας ἡμῶν γενιάς.

Ἄλλ' ἐὰν πάντες οἱ εἰς τὰς σχολὰς φοιτῶντες παῖδες ἡμῶν δὲν ἀπέθανον ἢ δὲν διεστρεβλώθησαν, τοῦτο ὀφείλεται εἰς τὸ ὅτι, ὡς λέγει ὁ Μαρσέλ Πρεβὺ, οὗτε τὸ δέκατον κἄν τοῦ διατὴν ἐργασίαν προωριζομένου χρόνου ἐργάζονται πραγματικῶς. Ἄλλ' ἀνώματες παραδίδονται εἰς τὴν ῥέμβην, τὴν ὕπνωσιν, ἢ τὴν ἀκάθεκτον ἐν ὧραις μαθήματος ἀτασθαλίαν.

Ποῖον λοιπὸν τὸ γενικῶς ἐξ ὅλων τούτων ἐκπηγάζον ἀποτέλεσμα; Ἡ παντελῶς σχεδὸν ἐκμηδένισις καὶ τοῦ πληθῶνος τῶν ἐργασίμων ὥρων καὶ τῆς ὑπερφορτώσεως τῶν προγραμμάτων, πολλῶν ἦσαν τοῦ ἀναμενομένου ἀπεφερθέντων τὸ ἀποτέλεσμα. Ἐκ τούτου δὲ, ἐκ τῆς πτωχείας δηλ. τῶν γνώσεων καὶ τῆς ἠθικῆς μορφώσεως τῶν παρεχομένων ἐν ταῖς σχολαῖς εἰς τοὺς νέους καὶ τὰς νεανίδας γνωστὸν ὅσοση ἀπορρεῖ διὰ τὴν κοινωνίαν κακοδοκίμοια.

Ἄλλ' ἐπανελάθωμεν εἰς τὸν συγγραφεῖ ἡμῶν ἐξελλίσσοντα ὀλόκληρον τὸ ἡμερήσιον πρόγραμμα τῆς κορασιδὸς τοῦ μέλλοντος, ἢν εὐπερίεσται ἀποκαλῶν Φραγκίσκη Β'. Ἡ κόρη αὕτη εὐτυχιστέρας χρόνων, θάλλου κοινωνίῶν μάλλον πεπολιτισμένον, αἰτίνας κάλλιον τῆς ἡμετέρας θὰ καταναῶσι τὰ καθήκοντα τῆς περιθάλψεως καὶ προστασίας, ἀτινα ὑπέχει ἡ προγενεστέρη γενεὰ πρὸς τὴν νέαν, ἡπολιὰ πρὸς τὴν ἡβην, ἡ κόρη αὕτη, ἡ εὐτυχιστέρα τῶν σημερινῶν ἡμελικῶν τῆς, ἀδὲν θὰ ἐγείρηται, λέγει, ἐν τῇ σχολῇ πρὸ τῶν ἐπτέ, καὶ μάλιστα οὔτε πρὸ τῶν ὀκτὼ τῶν χειμῶνα.

Ἡ ἡ συνήθεια τοῦ ἐγείρησαι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου εἶναι ἐξίς τῶν μοναχῶν, ἀρμόδια μὲν ἴσως εἰς αὐτούς, οὐδαμῶς ὅμως καὶ εἰς τὰς νεκρὰς ὑπάρξεις, ἀξίδια πᾶν ἄλλο ἢ διὰ τὸν μοναχικὸν βίον ἀνατρέφομεν. Ἐν γένει πρέπει νὰ ἐγείρηται τις ὅταν ὁ ἥλιος πληροῖ διὰ τῶν σπινθηροβόλων ἀκτίνων τοῦ τὴν οἰκίαν καὶ ὅσην τὸ δυνατὸν κατὰ τὴν αὐτὴν ὥραν εἰς διας τὰς ἐποχὰς.

Ἄδὲν πρέπει νὰ θεωρηθῆς ὡς μεγάλη πολυτέλεια διὰ μαθητρίας τὸ ν' ἀφιερῶσαι μίαν ὥραν ἕκαστῃ τῇ ἐγείρει τῶν εἰς τὸν πρωϊνὸν τὸν καλλω-

πισμόν. Ἡ κορασις θ' ἀποκτήσῃ οὕτως ἐγκαίρως τὴν ἕξιν τοῦ νὰ μὴ ἀπτηται ἐργασίας, πρὶν ἢ περιβληθῇ καθάρων καὶ φιλόκαλον ἀποφιν ἐξίς, ἢ τις θὰ τῇ ἐναπομένη κατόπιν καὶ δὲν θὰ σύρηται πλέον ἐν τῷ οἴκῳ νεάνις ἡ νεαρά γυνὴ μέχρι μεσημβρίας ἀκτένιστος μετὰ τὸν κοιωνίτην τῆς.

Ἡ ἡ κόρη ἡ ἐνάτη καὶ ἡ Φραγκίσκη ἡ Β'. μετὰ τὴν κόμην ἐπιμελῶς διεσκευασμένην, μετὰ τὴν νεαρὰν ἐπιθερίδα ἀποστίβουσαν ἐξ ὑγιείας καὶ δρόσου καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα διακυγῆς, κατόπιν ἐπαρκῶς ἀναπαύσεως, κατέρχεται εἰς τὴν κοινὴν αἴθουσαν ὅπου λαμβάνει τὸ πρωϊνὸν πρόγευμα μετὰ τῶν νεαρῶν συντρόφων τῆς, ἐν πληρῇ ἐλευθερίᾳ συνδιαλέξεως, κινήσεως καὶ γελώτων. Τὸ πρόγευμα ἔσται λιτὸν ἀλλ' ὑγιεινὸν τὸ ἀγγλικὸν πρόγευμα, ἀποτελούμενον ἐξ ὠν, ζαχαροπότητων ἢ ὀπωρῶν καὶ τειοῦ ἢ καφεγάλκτικος, εἶναι τὸ καλλίτερον. Τοῦτο θὰ λήσῃ περὶ τὴν ἐνάτην καὶ ἡμισίαν, ὅτε αἱ κόραι πορεύονται εἰς τὴν παράδοσιν.

Ἡ μάθημα διακοῦν μίαν ὥραν εἶναι ἡδὴ μακρὸν μάθημα διακοῦν μίαν καὶ ἡμισίαν, εἶναι τι βλακῶδες. Ἄνδρες ἡμεῖς ὠρμοὶ εἰθισμένοι εἰς τὴν ἐργασίαν, δὲν ἀκούομεν προσεκτικῶς καὶ ἀνευ ἀνάμνησιν τῶν ὁμοίων μας ρητορεύοντα ἐπὶ μίαν ὥραν καὶ ἡμισίαν. Καὶ ἐπιβάλλομεν εἰς τὰ παιδιά μαθήματα μιᾶς καὶ ἡμισίας καὶ δύο ἔτι ὥρων! . . .

Ἡ οὐχ ἦττον περιορίζοντες τὸ μάθημα τῆς Β'. Φραγκίσκης εἰς μίαν μόνον ὥραν, δὲν θέτομεν τὸση στενὰ τὰ ὅρια τῆς πνευματικῆς αὐτοῦ ἐπιδράσεως. Τὸ ὠμῆτον τοῦτο μάθημα θὰ παρακολουθῇ ἡμισία ἔτι ὥρα ἀσχολίας, ἀλλ' ἀσχολίας ἀναψυγούσης μάλλον ἀντὶ νὰ παρατείνῃ τὴν κόπῳιν, ἐφ' ὅσον εἶναι ἡ ἐξόχως ὠφέλιμος τοῦ μαθήματος στιγμή. Ἡ ἡμισία αὕτη ὥρα θ' ἀφιερῶται εἰς συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ διδασκάλου καὶ μαθητῶν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ὁ πρῶτος θὰ ἀναπαριστῆ διὰ τῆς φυσικῆς ἐξω τοῦ μαθήματος ὁμιλίας, οἰοῦναι ζῶντα πρὸ αὐτῶν τὰ πορίσματα τῆς ὠριαίας διδασκαλίας τοῦ, ἢ μάλλον τῶν γνώσεων τῶν παρεχομένων ἐν τῷ βιβλίῳ, ὑπερ ἑννοεῖται, κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο θὰ μὲν κλιστόν. Δι' ἐμπειρίας ἔχουσιν διαλεκτικὸν ὅπως τύπον ἐλευθέρων σχολίων, ἢ ἐν ἀνάγκῃ καὶ δι' ἄλλων σχετικῶν

μείν, αλλά τερπνών και όχι σχολικῶν ἀναγνω-
σμάτων ἀναλόγων πάντοτε πρὸς τὴν ἡλικίαν, τὸ
πνεῦμα καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ νεαροῦ ἀκροατή-
ριου, θὰ συμπληρῆ καὶ ποικίλῃ τὴν ἐπιστήμην,
ἥτις, περιορισμένη ἐν τοῖς στενοῖς ὅροις σχολικοῦ
βιβλίου, δὲν εἶναι ἀληθῶς ἡ ζῆρά καὶ μονότονος.

»Κατὰ τὴν ὥραν ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν ἕξω τοῦ
μαθήματος τιθεμένην, αἱ μαθήτριά σου θὰ μάθωσι τὸ
διδαχθέν. Ἐπακολουθεῖ μίση ὥρα μελέτης κατ'
ἴδιον, καθ' ἣν αἱ μὲλλον ἀδύνατοι τὰς γνώσεις
θὰ ἔχωσι τὴν πλήρη ἀδειαν νὰ κἀθῆνται παρὰ
τὰς ἰσχυροτέρας καὶ νὰ βοηθῶνται ὑπ' ἐκείνων μί-
τὸ συναίσθημα τῆς ἐλευθέρως ἀνενεργείας ὑπο-
κινουμένης οὕτως μετὰ τὴν ὥσιν τῆς ἰδίας πρὸς με-
λέτην ἐφέσεως.

»Ἡ ὥραία ὅσον καὶ κάρπιμος αὕτη ἰσοχολία δι-
ήρκεσε μέχρι μεσημβρίας, ὅτε ταῖς δίδεται ἡμί-
σεια ὥρα πρὸς ἀναψυχὴν καὶ ἐπιμέλειαν τοῦ καλ-
ωπισμοῦ των, κατόπιν δὲ κλυθύνεται εἰς τὸ με-
σημβρινὸν γεῦμα, λιτόν ὡς καὶ τὸ πρόγευμα, ἀλλὰ
δαφιλιώτερον καὶ ρωστικώτερον, λαμβανόμενου ὑπ'
ἔψιν ὅπουσιν ἡ θρέψις κατέχει σπουδαιότατην θέ-
σιν ἐν τε τῇ σωματικῇ καὶ τῇ πνευματικῇ ἀνά-
πτύξει καὶ εὐρωστίᾳ τῆς νεανίδος.

»Περὶ τὴν 1 1/2 μ. μ. τὸ γεῦμα βεβαίως ἔληξε.
Πῶς τότε θὰ μεταχειρισθῶσιν αἱ νεανίδες τὰς
ὥρας των μέχρι ἐσπέρας; Ἐπὶ τρεῖς καὶ ἡμί-
σειαν ὥρας οὕτε μάθημα, οὕτε ἐπιβεβλημένη με-
λέτη, οὕτε τὰ πολυθρόνητα γραπτὰ χρῆσι, ἀλλὰ
τελεία πνευματικὴ ἀνάπαυσις. Νομίζετε ὅτι εἶναι
πολλὰ τρεῖς καὶ ἡμίσεια καθ' ἑκάστην ὥραν διὰ
τὴν ἐλευθέραν καὶ τερπνὴν ἀνάγκωσιν, διὰ τὰς
σωματικὰς ἀσκήσεις, εἰς τὰ πρὸς τέρψιν καλλι-
τεχνικὰ ἔργα, εἰς τὰς οἰκιακάς, τέλος, ἀσχολίας
τῆς γυναικός, ἥτοι ραφιδευσιν, μαγειρικὴν, διευ-
θετικὴν τῶν τοῦ οἴκου;

»Ἐν μίᾳ λέξει ἐπιθυμῶ κατὰ τὰς τρεῖς καὶ
ἡμίσειαν ταύτας ὥρας, ὑπὸ τὰ ὄμματα καὶ τὴν
διεύθυνσιν, ἐννοεῖται, τῆς διδασκάλου, ἡ κόρη ν'
ἀσχολῆται εἰς τὴν ἐκμάθησιν τοῦ κλήρου της ὡς
γυναικῶν.

ΚΟΡΨΕΛΙΑ ΠΡΕΒΕΖΙΤΟΥ.

ΑΚΤΑΙΩΝ

«Ἔτασι δ' ἐν μέσῳ γύμφαι χορὸν ἀρτίλοντο
οὐ γύμφαι ἀκοίμηται, δεῖναι θαλ' ἀγγυρώτασι.»
(ΘΟΟΚΡΙΤΟΣ)

I

*Ἀπ' ὀλόθροσα λειβάδια, ἀπὸ δάστη πυκνωμέναι,
ἀπὸ πέλλα καὶ λίμναις, ἀπὸ λόφου καὶ βουνά,
μαε' ἔς τὰ βῆθη τοῦ ἀπέρου, μ' ἄλλους κόμους στολιμέναι,
τῆ φρετέρα της στὸν ὄμο μιά Θεὰ αἰγοπερῆ.

Κάθε βέλος της ἀκίτνα καὶ θροσάει σταλαγματιά,
μὲ τὸ διαβὰ της ποτάμια καὶ στερηταῖς φεγγαβολοῦν
ὑπνου βάλσαμο ἢ μορφή της, λάμψι κάθε της ματιᾶ,
καὶ στὸ κάθε σπλευμά της κόματ' ἀργυρᾶ κολοῦν.

Τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἀητοῦς
ἢ Χρυσόανθη περὶναι
ἀπ' τῶν ὠρανῶν τὰ βῆθη στέλλει λάμψι στοὺς θνητοὺς
γιὰ σημάδι πῶς ἐκείνη καὶ δεχί των εἶνε γέννα.

Νεκρικὴ ἐρμητιὰ ἐκεῖ κάτω,
ποῦ τὴν τύχη μας θυμίζει εἰς τὰ σκότη τοῦ θανάτου.
Μόνον κάποιον εἶνα ἀήδεια πέρα ἀπὸ πυκνὰ κλαδιά,
γλυκὸ πλάσμα ποῦνε ἄλο αἰσθημα καὶ μελωδία,
ἀπὸ τὸ χρυσὸ τοῦ στόμα
χύνει ἀμύμηται: στροφαῖς
τώρα ποῦ γελᾷ μίαν ἀκρὴ τοῦδρανῶ μὲ ῥόδου χρώμα
κ' ἔξυπνοὺν Ἄμκρυλλίδες στῶν βουνῶν ταῖς κορυφαῖς.

Τῆς Ἀρτέμιδος ἢ δῆς στὸ τραγοῦδι τοῦ γλωμιάζει
τῆς παρθενικῆς ψυχῆς της τὸ παράνομο ποῦ μοιάζει ἰ.
Προχωρεῖ... Ἀεὶλά κί' ἀρῆ
τὴν ἀκολουθοῦν ἀκτίνας στοῦ ἀπέρου τὴν ἀγκάλη.
Αἰεὶ πῶς τὴν ψυχὴ της σπίγγει κάποια σκῆψι της βαρεαί,
ὅπου ποῦ περιόσια χάρη δίνει στὰ σεμνὰ της κάλλη.

Κί' ὅσο εὐαφρὸ ἀγέρη φεύγει μὲ τῶνάσταμα της
καὶ τὰ ῥόλλα φεθρίζουν καὶ σαλεύουν τὰ νερά:
εἶνε τῶνάσταναγμά της
ὅτι καὶ τοῦς Ὀλυμπίους ἀπαρνεται ἢ χαρὰ...

II

*Ἀπ' ὀλόθροσα λειβάδια, ἀπὸ δάστη πυκνωμέναι,
ἀπὸ λίμναις καὶ ποτάμια, ἀπὸ λόφου καὶ βουνά,
τώρα ποῦ ἀγῆς ἄκρι φιλεῖ τῆθη τὰ παρῆναι
μὲ φρετέρα εἰς τοὺς ὄμοις κί' ἕνας νῆς γοργοπερῆ.

Τὸν ἀκολουθοῦν σκυλιά,
ποῦ μὲ τὰ γαυγίσματά των ἀνητήχουν τὰ χωράφια:
ἄτακτα μέσα ἔς τὰ δένδρα φτερουγίζουν τὰ πουλιά
κ' ἔδω φεύγουνε (καρκαῖα, παρ' ἐκεῖ λαγοὶ κί' ἐλάφια:

Καὶ ὁ νῆς συχνὰ τοξεύει
καὶ τὸ βέλος τοῦ γοργό
πότε ἐλάφι σημαδεύει
πότε πέρνακα ἢ λαγό.

Στῶν ματιῶν του τὸ καθρέφτη λάμπουνε οἱ λογισμοὶ του,
λογισμοὶ ἀγνοῦ παιδιοῦ.

ἀπὸ τὸ μικρὸ τοῦ στόμα δταν ἔβγη ἢ προσεγγίη του,
ἐξατμίζεται ἢ ψυχὴ του σὸν τὸ μῦρο λουλουδιοῦ
Κί' ὅσο σὲ αἰσθηματὰ του καὶ στὴν σκῆψι εἶνε παρῆναι,
τόσο, λέγουν, στὴν ἀνδρία εἶνε ἦρας δοξασμένος.

(Ἔπεται συνέχεια)

Χρ. Συμβουλίδης.

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

τῷ φίλῳ κ. Ἀλ. Μαρπουτζόγλου

Ἐν Ἀμισῷ, τῇ 2 Μαρτίου 1905

Ἀγαπητέ μοι Ἀλέκο,

Εἰς Τραπεζοῦντα.

Τρία ἀπέρικια ἔτη συμπληροῦνται ἀρότου ὑ-
πηρετώ παρὰ τοῖς κ. κ. Ἀδ. Ματθαίου. Καθ'
ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα αἱ ἀπαντητικαὶ πρὸς
διαφόρους ἐπιστολάς, ἄς ἔγραψα, ἀρχίζουν ὡς ἀ-
κολουθοῦσι: α' Ἐγκαίρως ἐλάβομεν τὴν ἀπό... φι-
λικὴν σάς, καὶ τὰ γραφόμενά σου καλῶς ἐνόη-
σαμεν. Ἡ εἰσαγωγὴ αὐτὴ μοι ἐφαίνεται τόσο
τυπικὴ καὶ ζηρᾶ, ὥστε προσεπάθησα εἰς τὰς
προσωπικὰς μου πρὸς ἀποφύγῃ αὐτὴν
καὶ εἰμπαρῶ νὰ καυχήθῳ ὅτι ἕως τώρα τοῦλάχιστον
τὸ κατώρθωσα.

Σήμερον ὅμως ὁ καιρὸς εἶνε αὐτόχροημα ἐλεει-
νός: βροχὴ, χιῶν, κρύο, ἀνεμοὶ καὶ τόσα ἄλλα
κακά, ὥστε κατ' ἀνάγκην, ἐπειδὴ ἡ μουσά μου
ὕπο τοιαύτας καιρικὰς συνθήκας οὐδέμην ἔχει
ὄρεξιν διὰ τοκετοῦς καὶ κοιλοπόνα, καταφεύγω
εἰς τὴν κόπικιν τῶν κ. κ. Ἀδ. Ματθαίου. Αἰ-
πὸν ἐγκαίρως ἐλαβον τὴν ἀπὸ 25 Φεβρ. φιλικὴν
σου καὶ τὰ γραφόμενά σου καλῶς ἐνόησα. Αἰ-
πεισαι ὅτι ἡ προηγουμένη σου παρέπεσεν ἔχεις
δίκαιον. Ἡ ταλαιπωρία ὑπῆρχε πνευματικῶν σου
τέκνον καὶ ἀξίζει, ἀδύρως θανούσα, κάμποσα δά-
κρυα. Ἐπειδὴ ὅμως φαίνεται γένουσθηλουκοῦ, ἦτο

θυγάτηρ σου, ἦν ἐξέδιδες πρὸς ἐμέ, ὁ ὅποιος ὅμως
δὲν νύτῃσεν νὰ τὴν ἔχω εἰς τὸν κόλπον μου
καὶ ἐπειδὴ πάντοτε οἱ γαμβροὶ αἰσθάνονται πα-
ρομοίαν ἀπώλειαν περισσώτερον τῶν πειθερῶν,
πίστευσέ με ὅτι ἐγὼ λυποῦμαι περισσώτερον σου
διὰ τὴν παραπλάνησιν ἀλλὰ τί νὰ γένη; διὰ
τῶν θακρῶν οὐκ ἀπογίνονται τὰ γενόμενα καὶ
καλὸν μὲ τοιοῦτον μάλιστα καιρὸν νὰ φεισθῶμεν
ὀλίγον τῶν ὀφθαλμῶν μας.

Ἦρχισα τυπικά, διὰ νὰ τελειώσω δὲ ὡς ἤρ-
χισα, τίποτε ἄλλο δὲν μοι μένει ἢ νὰ σε εὐχαρι-
στήσω διὰ τὴν προθυμίαν, μεθ' ἧς ἐσπευσε νὰ
μου παράσχῃς τὰς ζητηθείσας πληροφορίας. Αἰ-
πὸν εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ.

Ἦρχισα εὐδιάθετος τὴν προῦσαν καὶ τὴν ἀ-
ποπερατῶ περιλυπος μέχρι θανάτου. Διατί, θὰ
ἐρωτήσης, διατί; Διατί τὸ φῶμα τῆς ἀπθόνος
εἶνε πάντοτε θρηῖος; διατί ὁ Βεδουίνος ἐν ταῖς ἐρ-
ρήμοις προσβλέπει μὲ χαρὰν τὸ εἰδωλον ἡμνης
ὑποσχόμενης αὐτῷ ὕδωρ, τὴν ζωὴν; διατί ὁ φθι-
σικὸς παρακολουθεῖ περιλυπος τὴν ἀποδημίαν τῶν
χειλιδῶν, τὴν προσέγγισιν τοῦ φθινοπώρου; Ἐ-
κεῖναι ἀναχωροῦσαι συναποκομιζοῦσι τὸ ἔαρ, τὴν
ζωὴν, τοῦτο προσεγγίζον φέρει τὸν χειμῶνα, τὸν
θάνατον καὶ εἶνε γλυκὸ τὸ ἔαρ καὶ γλυκύτερ ἢ
ζωή. Ἡ ζωὴ! ἀλλὰ ποία ζωὴ; Ἐπιλοσόφησα
ἀπὸ πολλοῦ καὶ πολὺ περὶ αὐτῆς. Ἐπιλοσόφησα
πάντοτε μόνος, ὄρπανός, ἔρμος καὶ οὐδέμην μοι
ὑπολείπεται ὄρεξις νὰ ἐπαναχρῶσω ἀγόνους ἱερε-
μαῖδας. Γελᾷς διότι εἶπον ἀφιλοσόφησα; καὶ
διατί; Πρὸς τί σκεπτόμεθα, πρὸς τί ρεμβάζο-
μεν, πρὸς τί ἐργαζόμεθα, πρὸς τίνα σκοπὸν
τείνουσι ὄλαι αὐταὶ αἱ φροντίδες νὰ ὀδηγήσων
τὴν ἀθλίαν μας ζωὴν; Πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν! Ἄλλ'
ὄπαρχει εὐδαιμονία; Ἄς φιλοσοφήσῃ ὅσον
θέλει περὶ αὐτῆς ὁ Ἀριστοτέλης, δὲν μὲ πείθει.
Ἰατρικὸν τῆς νόσου δὲν ἠδυνήθη νὰ εὐρῆ. Αὐτὸς
ὁ ἐμδριθέστερον παντός ἄλλου μελετήσας τὸ ζή-
τημα πάντως ἀπέθανε ὄχι εὐτυχῆς. Ὁ ἄνθρω-
πὸς δὲν εἶρε μέχρι τοῦδε τὴν εὐτυχίαν ἀλλὰ θὰ
τὴν εὐρῆ τοῦλάχιστον ἐν τῷ μέλλοντι; Ὅχι,
μυριάκις ὄχι, πρὸς πεῖσμα ὄλων τῶν φιλοσόφων
τῆς γῆς. Τὸ κακὸν ἐγκειται ἐν αὐτῇ τῇ φύσει
ἡμῶν ἰζυμῶθημεν μὲ αὐτό, εἶνε τὸ χαρακτη-
ριστικώτατον συστατικὸν τῆς φύρας μας. Ὅ

άνθρωπος ανέκαθεν επεδίωξε την εύτυχια, αλλά πάντοτε άγονοι απέβησαν αί προσπάθειά του.

Φιλόσοφοι τις εις άνιωντα πλούσιον ύπέδειξε τόν εξής τρόπον επιτευξέως αύτης· να φορέση ύποκάμισον άνθρακίτου θεωρούτος έαυτόν εύτυχῆ. 'Αλλ' ούδεις τοιούτου εύρασκετο, ούδεις τών σφών, ούδεις τών δυνατών, ούδεις τών πλουσίων. Είς μόνος, εύρέθη κατοικῶν κλύβην άχυροπλεκτον εις γωνίαν άπομακρυσμένην δάσους, ό δέ εις ούτος δέν έφώρα ύποκάμισον, διότι...δέν ειχεν ! 'Ο κόσμος τόν ειπεν εύτυχῆ, ό ίδιος τό διαβεβαίωσ άφελέστατα. 'Αλλ' άν ειχεν άμυδράν τινα ιδέαν του σημειωμένου τῆς λέξεως άν ειχε μικράν τινα συνείσθησιν του έγώ, άν έμελέτα έαυτόν έν σχέσει προς τό περιβάλλον—όχι τό δάσος—τούς ποθους, τās όρμάς, τās όρέξεις και τās γνώσεις ώς και τās παντοειδείς άνάγκας του, τί θά άπήντα; ἢ έκεινος όχι ἢ έγώ θά υπέβλεπον αύτόν. 'Ανθρωπον τοιούτον εύτυχῆ ούδέποτε θά έλεγον και όχι μόνον τότο, άλλ' ούδ' ως άνθρωπον θά τόν άγνωρίζον. Δέν θά τόν έλεγον άνθρωπον, διότι ύφ' όσονδήποτε εύαρέστους ολικάς και ήθικάς συνθήκας διαβίωσις, αδύνατον να μη βλέπη κενόν τι περί αύτόν, να μη νομίση ότι πάντοτε κῆτι τι του λείπει. Οίμοι ! 'Ελέχθη ότι ἢ ζωῆ άποδεικνύεται έν τῆ κίνησει, ότι τὰ δύο ταῦτα εινε άχώριστα. 'Αλλ' ἢ κίνησις προϋποθέτει κενόν τι περί έαυτήν, χωρόν τινα. 'Ανθρωπος μη αισθανόμενος τό κενόν τοῦτο περί έαυτόν και συνεπώς μη βλέπων τῆν ανάγκην του κινεσθαι, οὔτω δέ λεληθώς άπαρνούμενος αύτήν ταύτην τῆν ζωήν, ήμισα διαφέρει ύδατος λιμαζόντος. Θάσσον ἢ βράδιον θέλει σαπῆ ως τοῦτο. 'Αλλ' ἢ όπότεσι; αύτη εινε ψευδής και τό άνωτέρω άνέκδοτον μύθος, όστις περ' όλην τῆν υπερβολήν, μεθ' ἢς εινε φορτωμένος, προωρίσται τοῦτο μόνον να δείξη α'.) ότι άπλότος εύδαιμονία δέν δύναται να υπάρξη και β'.) ότι και προς σχετικῆν τοιαύτην πολύ όλίγον συμβάλλει ἢ σοφία τών βιβλίων, ό πλούτος του Κροίσου και τό κρῆτος του Κασαρου. Περ' όλα τὰ έξωτερικά γνωρίσματα πλούτου, κάλλος, μάρφωσιν, ισχύν κτλ. ό άνθρωπος δέν δύναται να θεωρηται εύτυχῆς, άν μη ύποκειμενικώς αύτός οὔτως νομίση έαυτόν εύτυχῆ. 'Αλλά τῆτο άδύ-

νατον, συνεπώς ἢ εύδαιμονία εινε άνεπίτευκτος. Είς τό αξίωμα τοῦτο μίαν μόνην δύναται τις να προβάλῃ ένστασιν, ταύτην· Είσαι Κροίσος, περίεσσο πολλοί άποθνήσκου τῆς πείνης· είσαι Νάρκισσος, άλλοι περίεσσο σι άναδεικνύου, Θερσίται οὔτοι, δις τοιοῦτον· είσαι σοφός, ένφ' ό πλησίον σου δέν ξεύρει να μοιράσῃ δύο γαιδάριων άχυρα, κτλ. Πώς λοιπόν τολμάς άκόμη να παραπονεθῆς κατὰ τῆς Προνοίας, λέγων αυτόν μη εύτυχῆ; Κατά και αξία ταῦτα. Πλῆν δυστυχῆς ό άνθρωπος του 20οῦ αϊφνος ό πλῆθην διαλαλῶν τῆν ύπόστασιν του, δέν εκέφη άκόμη ότι με πλῆθον, ποτήρια καμπάντου, καλά γεύματα και κυλίνδρους χρυσοῦ δέν πρέπει να μετρήσῃ τῆν εύδαιμονίαν. Μη λησμονώμεν τό σούκ έπ' άρτω μόνω ζήσεται άνθρωπος του 'ησοῦ και τους μαρμαρίνους τάφους, οὐς έδείκνυε τοίς μαθηταίς αύτου έξωθεν μεν λαμπρούς, έσωθεν όμως γέμοντας κοκκάων άφῶν τῆν θέαν, σασηπότων, σκωληκοφαγωμένων. Οιοδήποτε θά θά ἢ τό κρῆτος του ύλισμοῦ, αἱ σκέψεις αύται θά ώσι ζήρος Δαμόκλειον άπειλούν αιώνας τῆν εύδαιμονίαν ἡμῶν. Οίμοι ! ἢ εύτυχία θά εινε πάντοτε όνειρον, τό γλυκύτερον μόνον τών όνείρων. 'Αλλά δύνασαι να έρωτήσης, προς τί κατατρέβεις άδικως τόν καρμόν σου, άφου δέν είμπορείς κατὰ τότα έν και κεραία μίαν να μεταβάλλῃς τὰ πράγματα ; 'Η έρωτήσις σου εκ πρώτης όψεως φαίνεται εύλογος. 'Αλλ' έρωτήσαν· δικτί ό νέος ό μαθών, ότε πλήρης ζωῆς ἦτο, ότι ἢ φθίσις άνάτος, διατι όλίγα μόνον λεπτά προ του μοιραίου τέλους έλπίζει άκόμη ; 'Εμαθεν ἤδη ότι παρηλθεν ἢ έποχῆ τών θυμάτων, ότι ἢ έπιστήμη άμετακλήτως τόν κατεδίκασε· διατι λοιπόν έλπίζει άκόμη ; 'Η έλπὶς δυσκόλως αφήνει τὰ θύματά της, έν τῶ κεραλαίφ δέ τούτω νομίζεις ότι ἢ αντίστας αύτη έτέθη εις τών θεμελίων λίθων τῆς ζωῆς. 'Η έπιλειψις τῆς έλπίδος, αύτη μόνη θάνατος ήθικῆς χειρότερος του ύλικου, όδηγει εύθις άμέσως προς τόν τελευταίον. Τό ψεύδος τοῦτο έτέθη γνώρισμα ζωῆς, αντίφάσκω δέ, διότι ζῶ, διότι επιθυμῶ να ζήσω. *Αλλως τε, ότι πράττω έγώ, πράττει όλη ἢ άνθρωπότης.

'Ο ταλαίπωρος προπάτωρ μας 'Αδάμ. ήπέλιθουσεν εις τόν Θεόν διαγάσας παρὰ τῆν θέλησιν του

τό μήλον τῆς γνώσεως του καλού και του κακού. και ἡμεις υφιστάμεθα τὰ αντίποινα τῆς άπειθείας του παππού· πάσα δέ ένεργεία μας, πάσα κίνησις μας ενά ευρώμεν τῆν εύδαιμονίαν, μάς ρίπτει από τῆς Σκύλλης εις τῆν Χάρυβδιν.

Μακράι αἱ νόκτες του χειμῶνος, μεγάλη ἢ ραθυμία μου. 'Αρκούτως έκανοποίησα τās πρώτας, περισσότερον του δέοντος κατεπόνησα τῆν δευτέραν. Οὔδέν άλλο λοιπόν μοι άπομείνει ἢ να σε καληνυχτίσω.

Γλυκοσσιατόμερός σε αδελφικώτατα

Χρ. Παπαθεοδώρου

ΕΚ ΤΗΣ ΞΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

ΑΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια)

— α' Άλλοτε, ἠρυθρία, εκέφιθη. 'Ο Φρενέλ όμως ειχεν ἤδη όρμήσει έπ' αύτόν.

— 'Α ! λαμπρά ! 'Ελα εδώ, ίδου ακριβώς κάποιος, ό οποίος με πρώτα περι σου . . . Δέν αναγνωρίζεις τόν Γκρανκλώδ ;

'Ητο παλαιός τις συμμαθητής έν επισκήψει μετά τῆς συζύγου του. Ουδόλως όμοίαζε προς ό,τι ό Δανηλ ειχε πρῶται· δια του όλανόικτου παραθύρου ό ἥλιος επλημμύριζεν έντός τῆς αίθουσῆς ἢ κυρία Γκρανκλώδ ἦτο ζωηρά και χαριεπλόγος. 'Ο Δανηλ υπερένικησε τῆν ταρχήν του και άφῆκε να κυριευθῇ υπό τῆς περιβαλλούσης ευθυμίας. 'Η παρουσία αύτῆ τῆς 'Αλικῆς ἦτο ώσει φώς, άγαν ζωηρόν μετά τό σκότος· μετά τῆν παρέλευσιν του πρώτου θάμβους παρεδόθη ολοψύχως εις τῆν χαράν του να τῆν βλέπη και να τῆν ακούῃ.

'Ο Γρανκλώδ, όστις τόν ειχε γνωρίσει μάλλον ψυχρόν και επιφυλακτικόν, εξεπλάγη βλέπων αύτόν τόσον διαχυτικόν ἠρώτησε κατὰ μέρος τόν Φρενέλ, όστις τῶ άπήνητησε·

— Νομίζεις ; . . Σι βεβαίω ότι πάντοτε τοιοῦτον τόν είδα . . .

'Η 'Αλικη επηγενηόρητο έντός του στενεῦ διαματίου προσφέρουσα τέτον, σάκχαριν και γάλα. Δέν ώμίλει πολύ. Δικτί λοιπόν οι πονηροί όφθαλμοί τῆς κυρίας Γκρανκλώδ παρηκολούθουν τās παραμικράς τῆς κινήσεις μετ' αἰφνιδίας περιεργίας. Διερχομένη πλησίον του Δανηλ προσέκρουσεν ελαφρῶς επί του κυπέλλου, τό όποιον οὔτος εκράτει μέρος του τέλου εξεχύθη επί του τάπητος διεσφράναν τῆν φαίεχρον έσθῆτα.

— Παναγία μου ! τί άδέξια πού είμαι, ενεγράνησεν.

'Ο Δανηλ έστράφη ζωηρῶς.

— Μά όχι ! 'Εγώ ώφειλον να μη εύρίσκωμαι επί τῆς οὔδῃ σου. Κύπτων δέ προς αύτήν προσέειπε.

— 'Επιζῶ ότι δέν εκηλιδώσατε τῆν έσθῆτά σας . . τῆν ώραιαν σας έσθῆτα τῆς 'Ακροπόλεως.

Τῆν φορὰν ταύτην ἢ 'Αλικη ἠρυθρίασεν όλίγον.

— 'Ω ! τῆν αναγνωρίζετε ; ειπε.

Μετά τῆν ἡμέραν ταύτην τῆς αναπαύας, ό Δανηλ διήλθεν ώρας λίαν ζοφεράς.

'Η άναπόλησις τών όλίγων στιγμῶν εύτυχίας τās όποιας διήλθε, ἢ συναίσθησις τῆς αδυναμίας του τῶ συνετάρτα τὰ νεύρα, τόν καθιστα άνικανον προς οιαδήποτε έργασίαν. 'Ενίοτε, εύρισκόμενος άπιναντι τῆς Μαρῆς παρὰ τῆν τράπεζαν, βλέπων αύτήν τόσον άφελῶς βεβαίαν περί έαυτῆς, δέσποιναν του βλου, και τῆς εστίας του, εκιμειέτο υπό λύσσης ύποκόφου επεθύμει να τῆ κραυγάσῃ τόν κρόνον και τῆν άηδίαν του. Κατ' ιδίαν εξακρατήριζεν έαυτόν ως εύθνη. α' Γίνομαι δούλος λεπτολογίων άνοήτων . . . Δέν έχω παρὰ να ειπω μίαν λέξιν όπως καταστῶ έλευθερος . .

'Ω, οὐδέν τό άπότομον, βεβαίως· θά τῆ έδιδαν να ένοήσῃ . . . και έπειτα δέν θά τῆν άφινον να στερηθῇ τίποτε . . . Καί επί τέλους τί έχει να χάσῃ ; Τώρα μήπως τῆ καθιστῶ τῆν υπαρέξιν ευχάριστον ; . . Χθές άκόμη με έμέμφετο ότι γίνομαι μουρμούρης, άνυπόφορος . . . Τίς είδε άν δέν θά ἤθελε να ζῆσῃ μόνη, ανεξάρτητος . . με τους Βοδάρ, παραδείγματος χάριν . . . Τούς άγαπᾷ πολύ, τους Βοδάρ . .

— Δὲν τρώγεις, μικρούλη ;
'Ἐβήλοε τοῦ ρεμβασμοῦ του. Ἰσχυρότερον τῆς θαλήσεώς του, μοχθηρόν τὴν ἐστιακτον ὄθει αὐτόν.
— « Ἄν ἐδικέμαζα, ἐν τούτοις ; . . » Τότε λαβῶν τόνον ἀδιαφορίας, εἶπε :

— 'Κοκεπτίμην ἕνα φίλον μου, τὸν ὅπουτον συνήνησα σήμερον . . .

— Ποῖον λοιπόν ;
— Ὡ ! δὲν τὸν γνωρίζεις ; ὀνομάζεται Βερνάρ . .

ἽΟ Δανιὴλ ἐψεύδετο, πλάττων ἀνάλογον ἱστορίαν.

— Μοὶ διηγήθη ὅτι ἐπρόκειτο νὰ νυμφευθῆ ἑδίστασεν ὅμως ἐπὶ μακρόν διότι ἔζη . . ὅπως ἤμεις, ἐνοεῖς ; καὶ διότι δὲν ἤθελε νὰ λυπῆσθ τὴν Ροζαλίαν . . . Μάλιστα, νομίζω ὅτι εἶναι Ροζαλίαν . . . Ἄλλ' αὐτὸ δὲν σὲ ἐνδιαφέρει . .

— Μάλιστα, μὲ ἐνδιαφέρει, εἶπεν ἡ Μαρθῆ, ἥτις ἐν ταῦτῳ ἔδρανε χονδρόν τε ροδαίνον, τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης ἔχουσα. Τί εἶπεν, ἡ Ροζαλίαν ; . . .

— Ἐκεῖνη ἔπῃρε τὴν ἀπόραυν καρτερικώτερον ἄφ' ὅ,τι ἐκείνος ἐπίστευεν . . . καὶ ἔπειτα, τῆ παρέρει ἐπίδομα 500 φράγκων κατὰ μῆνα . .

ἽΙ Μαρθῆ ἐποίησε κίνημα ἐξεγέρσεως.

— Εἶναι τιποτένιος, ὁ κύριός σου καὶ ἡ Ροζαλίαν του ἐπίσης ! Ὡρεῖλε δὲ τῷ βίβῃ κατὰ πρόσωπον τὸ χροῖμά του ! Τέτοιον εἶσθε, σεῖς οἱ ἄνδρες . . . Ἐπειδὴ εὐρέθη μὴ κέρην ἐν ἀπορίᾳ, ἐπειδὴ ἠναγκάσθη ποτε νὰ πάρῃ κακὸ δρόμο, μᾶς ἐλαμβάνετε ὕλαι γιὰ κατὶ πλάσματα . . Τὸ χροῖμα, εἶναι ἀραιτὸ δι' ἡμᾶς, δὲν εἶν' ἔτσι ; . .

ἽΓώ, ὅμως, προτιμῶ νὰ ξαναγεῖνω ἱματιοφύλαξ ἔς τὸ θέκτρο, νὰ εἶμαι μέσ' ἔς τὰ κουρέλια . . καὶ νὰ φορῶ τῆς πείνας ; παρὰ νὰ καταδεχθῶ δεκάρα ἀπὸ ἑέναν τόσο θὰ σὲ περιεργάζον ἐάν μ' ἐγκυτέλειεις !

ἽΗ καρδίαν τοῦ Δανιὴλ ἔκαιεν ἐξ αἰσχύνης· ἐκάστη λέξις τῷ ἐμάστιζε τὴν ψυχὴν ὡς ράπισμα. ἽΒεβαίρη; ἡ Μαρθῆ ἐφοβήθη παρατηρήσασα τὸ θολὸν βλέμμα ὅπερ προσήλου ἐπ' αὐτῆς.

— Δικαί μοι τὰ διηγήθῃς αὐτέ ; ἀνερώνησε. Δικαί δὲν λέγεις τίποτε ; Μήπως θὰ ἦτο ἰκανὸς νὰ κάμῃ; τὰ ἴδια. ἽΑπάντησέ μου λοιπόν, ἐπὶ τέλους !

ἽΗ εὐκαιρία ἦτο ἀνὰ χεῖράς του. ἽΔὲν ἔχω παρὰ μίαν λέξιν νὰ εἴπω ἐσκέπτετο πρὸ ὀλγίου.

Μὲ εἶδος τι ἀπελπισίας, ἥσθάνθη ἐν ἑαυτῷ τὸ ἀθεράπευτον τῆς φοβερότητος τοῦ πράγματος, τὸ ἀδύνατον τῆς κατὰ πολέμησεως τοῦ κακοῦ. ἽΕκλινὲ τῆ κεφαλὴν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ ποκῶφος, ὄχι . . δὲν θὰ ἦμην ἰκανὸς ; νὰ κάμω τὰ ἴδια . .

Κατ' αὐγουστον, ἤβηλεσε νὰ υπάγῃ εἰς τὸν Ἵόραν, παρὰ τῆ μητρί του. ἽΗ Μαρθῆ ἐσυβρίωπασε καὶ ἐκλαυσε· εἶχε λησμονήσει ταχέως τοὺς παρδικούς τῆς φόδου; ὁ Δανιὴλ εἶχε φανῆ ἐσχάτως πολλὸ ἀγαθὸ; σχεδὸν περιποιητικὸς.

— Δὲν ἐνόμειται λοιπόν ; Ὅταν εἶχα ἐπιστρέψῃ ἀπ' τὴν πατρίδα, τόσο τελλιμμένη, τόσο δυστυχῆς, μὲ εἶχε ὑποσχέθῃ ὅτι δὲν θὰ μὲ ἀφινε κατὰ τὸ θέρος τοῦτο, ὅτι θὰ μὲ ὠδήγει εἰς ἽΕλβετίαν.

Πράγματι εἶχεν ὑποσχέθῃ, τὴν πρώτην ἐσπεραν ἐν ὀρμῇ οἴκτου, ὅπως τὴν παρηγορήσῃ. Τώρα ἔπρεπε νὰ κρατήσῃ τὸν λόγον του. ἽΗναγκάσθη νὰ ὑποκίψῃ.

ἽΒτοίμασε τὰς ἀποσκευάς σου εἶπε βεβαρημένως· θὰ εἰδοποιήσω τὴν μητέρα μου ὅτι μόνον μίαν ἑβδομάδα ἤμπορῶ νὰ τῆ ἀφιερῶ.

(ἽΑκολουθεῖ).

Κ. Φωτιάδης.

ΣΙΜΩΝΙΑΔΗΣ ΒΛΑΒΙΑΝΟΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Νευρολόγος καὶ Φρενολόγος

ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΕΛΕΤΗ

(Συγγείμια ἴδε προηγ. ἀριθ.)

Γιὰ νὰ ἐξετάσουμε ἕνα συγγραφεῖα ψυχίατρο, πρέπει νὰ κάμουμε ἐκεῖνο, τὸ ὅποιο αὐτὸς κάνει σ' ἐμᾶς, πρέπει στὰ ἔργα του νὰ ζητήσουμε τὴ ψυχὴ του γιὰ νὰ βροῦμε τὸν ἄνθρωπον. Τώρα παντοῦ ὑπάρχουν τὰ μαθηματικά, κι' ἂν ἡ ἐπιστήμη εὖρε τὲς ἀχτίδες Ραϊνγκεν, ἡ φιλοσοφία εὖρε τὰ μαθηματικά τῆς σκέψεως, εὖρε τοὺς ὑπολογισμοὺς τῆς, τὰ μεγάλᾳ τῆς συμπεράσματα, εὖρε τὰ μεγάλα κέντρα, ἀπὸ τὰ ὅποια ἐξεκίνησε κάθε ζωὴ, ἀπὸ τὴν ἀφετηρίαν τοῦ λέοντος ἕως τὴν ἀφίτηρίαν τοῦ ἐντόμου. Καὶ σ' αὐτὰ ὅλα τὰ ἀνισα κινήματα, τ' ἄνισα βαδίσματα, ἀπὸ τὸ

πέταγμα τοῦ ἀετοῦ ἕως τὸ βᾶδισμα τοῦ καρκίνου, ὑπάρχει ὅλη ἡ ἄρμονία, ὅλη ἡ συμφωνία, ἡ ἐξωτερικὴ ἁρμονία μὲ τὴν ἱστορίαν.

Πολλὲς φορές ἡ φιλολογικὴ ἐργασία μοιάζει μὲ προσωπίδα, μέσα στὴν ὅποια μένει κρυμμένος ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ ἀπὸ τὰ χάρματα τῆς προσωπίδος ἐκείνης κατάρθωσε νὰ εἰσχωρήσῃ τὸ μάτι τοῦ σοφοῦ, καὶ ὁ Πασχάλ πρώτος εἶχε διαμαρτυρηθῆ γιὰ τὴν ἐξασάνει τὸν ἄνθρωπον στὴν ἱεροτελεστία τοῦ πνεύματος.

ἽΟ Χριστιανισμὸς ἔφερε τὸν ἀτομισμὸ, ἐκίνησε τὰ βᾶθῃ τῆς ψυχῆς· τὸν αἰσθάνεται ὁ Βυργίλιος ὁ ποιητικὸς πρόδρομος τῶν Χριστιανικῶν χρόνων, τὸν ἐνσαρκώνει ὁ Δάντης, τὸν αἰσθηματοποιεῖ ὁ Πετράρχης, τὸν ὕλικοποιεῖ ὁ Βοκκάκιος.

ἽΟ κ. Βλαβιανὸς στὰ νεανικά του ἔργα παρουσιάζεται ὡς ποιητὴς καὶ ὡς πεζογράφος. ἽΟ τέλειος ἄνθρωπος ζητοῦσε νὰ κάμῃ τὴν ἐμφάνισί του, νὰ δεῖξῃ τὰ αἰσθηματικά του, νὰ δεῖξῃ τὴ σκέψῃ του. Στὰ κομψὰ του ποιήματα ὁ ἔρωσ στὴ γυναῖκα χρησιμεύει ὡς ἀφετηρία τῆς καθολικῆς τοῦ ἀγάπης. ἽΟ ἔρωσ ἐκείνος γενικεύεται, γίνεται μὴ ἀγάπη κοσμοπολιτικὴ χωρὶς ὄρια, ἡ ὅποια συγκεκριμένη, εἶναι ἐπιστήμη, φιλανθρωπία, τελετοποίησι.

Στοὺς στίχους του ὑπάρχει ὁ ποιητικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς νοῦς. ἽΑγαπᾷ καὶ ἐξωτερικεύει τὴν ἀγάπῃ του μὲ σεμνότητα, μὲ ἀλήθεια, δὲν προστρέχει στὸ ψέμα, γιὰτὶ στὴν ἀλήθειαν βασίζεται ἡ ἐπιστήμη. Ζητεῖ μὴ γυναῖκα ν' ἀγαπήσῃ γιὰ νὰ μελετήσῃ τὴ ψυχὴ καὶ νὰ βαδίσῃ στὸ μέλλον σὲ κάθε ἄλλη, ὄχι γιὰ νὰ τὴν πληγώσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν θεραπείσῃ, νὰ τὴν παρηγορήσῃ. ἽΗ ἐπιστήμη δὲ θεωρεῖ τίποτε χωρισμένο, τὰ πάντα βλέπει ἐνωμένον, ὅπως ἡ φύσις, ὁ κάθε πόνος δὲν εἶνε ἕνος, ἡ κάθε πληγὴ, ὁ κάθε στεναγμὸς εἶνε δικὸς μας. ἽΟ ἡλεκτρισμὸς εἶνε ἡ μεγάλη ἄλυσος, ἡ ὅποια μᾶς ἐνώνει ὄχι μόνον σ' αὐτὸ τὸν πλανήτη, αὐτὸς θὰ κανονίσῃ τὸ πεταγμὰ μας, αὐτὸς θὰ φέρῃ στὸ στερέωμα τοῦ αἰσθητοῦ τὴν ἑνοσίαν τῶν ἤχων μας γιὰ τὴν ἄρμονία τοῦ σύμπαντος.

Στοὺς στίχους τοῦ κ. Βλαβιανοῦ νομίζει κανεὶς πῶς βλέπει τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου, τὸ ὅποιο χαμογελεῖ, ὄχι γιὰ νὰ περιπαίξῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ μελε-

τήσῃ : Εἶνε τὸ μάτι τῆς στοργῆς, τὸ ὅποιο κατὶ γυροῦ νὰ ἐξακριβώσῃ. Τὸ χαμόγελο ἐκεῖνο μοιάζει μὲ ἐργαλεῖο, τὸ ὅποιο κάνει πλειὸ λεπτὸ ἕνα ἀντικείμενον γιὰ νὰ ἡ πορῆσῃ νὰ εἰσχωρήσῃ βαθύτερα. Τὸ ἴδιο χαμόγελο βλέπουμε στὸ στόμα του, καὶ τόση εἶνε ἡ συμφωνία τῶν ὀφθαλμῶν καὶ τοῦ στόματος, ποῦ πρὶν ἀκούσουμε τὴ φωνὴ του, ὑποθέτουμε τὸν ἦχόν τῆς καὶ θαυμάζουμε ποῦ βλέπουμε τὸ accordo perfetto τῆς μουσικῆς νὰ ἐφαρμόζεται στὸν ἄνθρωπον. Οἱ στίχοι του εἶνε ἡ παρουσίαις του.

ἽΕλληνιστὸν ὡς ἄνθρωπος κ' ἔγεινε ποιητὴς. Τὴν ἀγάπῃ, ἡ ὅποια δὲν ἦτο δυνατὸ νὰ γένη μῖσος, τὴν υἰοθέτησεν ἡ ἐπιστήμη, ἀφοῦ ἡ πολιτεία τῶν γραμμάτων υἰοθέτησε τὴν καλλιτεχνικὴν ἔξου ψυχὴ. Εἰς τὰ πεζὰ του ἡ σκέψῃ εἶνε πλέον βαθειά, ἀπὸ ἐδῶ βλέπει τὴν ἀφίτηρίαν του, τὰ σημεῖα του βαθύτερα, βλέπει περισσότερο τὸν καλλιτέχνη στὴ γλαυρότητα καὶ κομψότητα τοῦ ὄρους, στὴν ἄρμονικὴ ἐνότηταν τῆς γλώσσης, φαίνεται περισσότερο ἡ ψυχὴ, ἡ ὅποια ἀγκαλιάζει κατὶ πολὺ περισσότερο, κατὶ πλειὸ μεγάλο, ἀγκαλιάζει τὴν πίστιν, τὴν λατρείαν πρὸς τὸ θεῖον. Εἰς τὴν ἀριστοκρατικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ του μετάρρασι τῆς Δεήσεως στὴν Ἀκρόπολι τοῦ Σενάν, ὡς καὶ εἰς ἄλλα του ἔργα τὸ κοινὸ μάτι βλέπει ἀντιφάσεις. ἽΑλλ' αἱ ἀντιφάσεις ἐκεῖνες εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἐνότης· στές ἀντιφάσεις ἐκεῖνες· κατὶ κλονίζεται γιὰ ν' ἀποτινάξῃ μὴ προλήψῃ, νὰ φανερώσῃ μίαν ἀλήθειαν. Εἶνε τὸ πτηνὸ, ποῦ τινάζει τὸ χροῖν ἀπὸ τὰ φτερά του γιὰ νὰ πετάξῃ ἐλεύθερα.

Βαδίζει στὴν ἐπιστήμην καὶ ἐκθε προλήψῃ ἐξαφανίζεται, βαδίζει στὴ ψυχὴ καὶ κάθε τόπος κλονίζεται, βαδίζει στὴν ἀλήθειαν καὶ κάθε πεποίθησι στερεώνεται. ἽΕμπρὸς στὸν Παρθενῶνα, ὡς ὁ Ρενάν, δὲ λησμονεῖ πῶς εἶνε χριστιανὸς, θυμᾶται πῶς εἶνε καλλιτέχνης κ' ἐκεῖ προσφέρει τὴ λατρεία του στὸ ὄρατο, τοῦ ὅπουλου κι' αὐτὸς εἶνε πολίτης. Εἶναι ὁσπᾶδὸς τοῦ Herder τὴν στυμῆ ἐκείνη κάνει παρῆλασι τὸ ὄρατο ὄλων τῶν ἑθνῶν κι' ὄλων τῶν ἐποχῶν ἐμπρὸς στὴν ἐπίγειαν ἽΙερουσαλήμ τῆς τέχνης. Στὸ ὄψωμα ἐκεῖνο κι' αὐτὸς ἐξαγνίζεται· ὁ νῶκος ἐκεῖνος τοῦ χρησιμεύει ὡς κολυμβήθρα, στὴν ὅποια ἀφίνει κάθε προλήψῃ, κάθε δογματισμὸ γιὰ

νά τρέξη ἀμόλυτος στὰ πεδία τῆς ἐπιστήμης καὶ
νὰ ξακριθῶρ ἀπὸ τὰ ἀποτελέσματα, τὰ κρύμα
ἐλατήρια τοῦ πόνου, νὰ φέρη μαζί του τὴν οὐσία
τοῦ ἄνθους, τὰ ἀρώματα τῆς ψυχῆς, ὅλο τὸ κα-
ταστάλαγμα τῆς σκέψης, τὸ πλεῖν θερμὸ ἀγ-
κάλιασμα στοὺς πόνους τῆς ἀνθρωπότητος.

Αὐτὲς εἶναι ἡ ἀντιφάσις στὰ ἔργα τοῦ κ.
Βλαβιανοῦ, αὐτὴ εἶνε ἡ φιλολογικὴ του ἐργασία,
ἡ ὁποία ἔμπορεῖ νὰ τιμῆσῃ ὅποιόδηποτε γιὰ τὴ
γλαφυρότητα, γιὰ τὸ ὕφος, γιὰ τὲς ἰδέες. Αὐτὸς
εἶνε ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὅποιος φαίνεται οὐλόκληρος
καὶ ἐνόηται μὲ τὸν καλλιτέχνη καὶ τὸν ἐπιστή-
μονα γιὰ νὰ σχηματίσῃ, ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ νὰ
τὸ ἐπαναλάβω, τὸ μουσικὸ *accordo perfetto*
στὴν κλίμακα τῆς ζωῆς.

(Ἐπειτα συνέχισα)

Στέφανος Μαρτζώκης

ΠΟΘΟΣ ΕΝ ΧΕΙΜΩΝΙ

Θέλω ἔαρ καὶ αὐγὴ
ν' ἀαστράψῃ, καὶ ἡ βρῦσις
νὰ κυλῆ νάματα
ἀργυρολαμπῆ·
εἰς αἰθέρα διαυγῆ
ν' ἀνέλθῃ χρυσοῖ δύσις
θεῖα πανοράματα
ἐν λαμπρῷ πομπῇ.
Ἰπὸ δένδρα ἐλαφρῶς
νὰ προσπαίζωσιν· αἶ αὔραι,
πομενίδων αἴρουσαι
πέπλους γαλανοῦς·
νὰ γελῶσι δ' εὐχαρῶς
καὶ αἱ νύκτες μας αἱ μαῦραι
τῶν αἰθέρων φέρουσαι
τοὺς χρυσοῦς φανούς.

Τοῦ χειμῶνος αἱ πνοαὶ
τώρα διασπείρουν πάγους,
τὰς πλατάνους βίπτουσαι
μὲ ὄρνῃν πολλῶν·
κ' αἱ θρασεῖται των βοαὶ
μὲ τοὺς βόχθους τοῦ πελάγους
εἰς τοὺς βράχους πίπτουσαι,
χύνουν ἀπειλῶν.

Μαργαδόροσος θεά,
χρυσῆ Ἄνοιξις, ποῦ εἶσαι ;
ὦ, ἡ φύσις στένουσα
σὲ ἀναπολεῖ·
νῦν ἡ βρῦσις ἡ βαῖα
διὰ τῶν θροῶν καλεῖ σε,
θλιβερῶς κυμαίνουσα
ἐρημος, θοαῖ.

Φεῦ, εἰς κλίμα μακρυνὸν
φεύγεις τώρα, φοβηθεῖσα
τοῦ τοῦς πάγους βραίνοντος
τὴν μορφὴν δεινῶς,
ὄπως φεύγ' εἰς τὸ βουνὸν
Ἵρειάς, καταληφθεῖσα
ὑπὸ τοῦ χολαίνοντος
ἐξαφνα Πανός.

Λύσον, λύσον, ὦ θεέ,
τὰς νεφέλας καὶ τοὺς ζόφους,
ἄνθη ν' ἀναθάλωσι
δὸς ἑαρινῆ·
ἀηδόνες ἀγάλαι
εἰς ὄρνῃων καὶ εἰς λόφους
τότε θά Σοι ψάλωσι
ἴσματα τερπνά.

Καὶ κορῶν ὄμας ἀγνῆ
βόδα τότε θά συναλλέξῃ
ἀπὸ τὸν ἀνθῶνά Σου
τὸν ὄροσοτρεφῆ,
ἐν ἀγία ἡδονῇ
γλυκῆ στέφανον νὰ πλέξῃ
διὰ τὴν εἰκόνα Σου
τὴν φωτοστεφῆ !

Κορηγῆλα Ἀ. Πρεβεζιάνου

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ

ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΟ ΚΑΣΤΡΟ

(Συνέχεια)

— Ἐὰν δὲν τὸ ἐπράξαν, ἦτο ἴσως ὁ φόβος τῆς
Νεράιδος.

Τὸ ἀνέκδοτον τοῦ ἡρώος κἀντὸς Βαλδουίνου,
νυμφευθέντος ὠραίαν γυναίκα ἧτις τὸν ἐσαγή-
νευσε δὲν ἐπιστεύθη ὑπὸ τῶν συγχρόνων του μετὰ

τῆς αὐτῆς ἀπλοῦκῆς εὐπιστίας, μεθ' ἧς ἐκινδύνευε
νὰ καταποθῆ τὸ ἐπεισόδιον τοῦτο, κατ' ὀπισθο-
δρομήσιν αἰῶνων τινῶν.

Μὴ λαμβάνοντες ὑπ' ἔμφη τὰς ἀρὰς τοῦ πανδο-
χίως καὶ τῶν ὑπεριτῶν του, περιεκυκλώσαμεν
τὸν Γκουῖδο, ὅστις ἰδρостаζῶν ἀπέθετο τὸ φορ-
τίον του, πάντοτε ἀδρανές, ἐπὶ τινος κλίνης τοῦ
δωματίου μας, παραδούς τοῦτο εἰς τὰς γυναίκείας
μας περιβάλλει. Ἰπὸ τὰς ἐπιτρίψεις καὶ τὰς πε-
ριποιήσεις μας, ταχίως ἡ νεορὰ κόρη ἐκίνησε τὰ
βλέφαρα καὶ στεναγμῶς ἐξῆλθε τοῦ στήθους
της.

Κατ' ἀρχὰς δύο οὐρανόχροες ὀφθαλμοὶ περὶ-
σμένης γαζέλλης, ἐφίμων ἐφ' ἡμῶν ἠλίθιον βλέμμα,
ἴνα ταχίως ἐπανακλεισθῶσι. Τῆ ὠμίλησάμεν ἡ-
δίως τότε, καὶ ὑπὸ τὸν τόνον τῶν νεαρῶν φωνῶν
μας, ἀνέφες τὰ βλέφαρα ἦδη καὶ περιέφερε κύ-
κλω τὸ βλέμμα, νομίζουσα ὅτι ὠνειρεύετο. Πλὴν
οἱ ψιθυρισμοὶ μας, αἱ ἠδέϊαι ἐπικλήσεις μας πρὸς
αὐτὴν τινὰ πείσασαν τῆς καρδίᾶς της. Μὰς ἠτέ-
νισεν ἐκπληκτος, περιέφερε τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ἀν-
τικειμένων καὶ εἶτα ἔφερε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ με-
τώπου ζητοῦσα ν' ἀνεμκαθῆ, ὅτε ἀφῆκεν κραυ-
γὴν. Ἦτο ἔξυπνος· δὲν ὠνειρεύετο. Ποῦ ἦτο ; τίς
τὴν ἔφερεν ἐκεῖ ;

— Ποῦ εἶμαι ; ποῦ εἶμαι ; ἐφέλλισεν ἐντρομος
καὶ παρεξελισμένη, τί εἶνε ἰδῶ ; . . .

— Εἰς μέρος ἀσφαλὲς μεταξὺ φίλων, ἀπεκρίθη-
μεν μὲ μειδιάμα γλυκῆ. Μὴ φοβῆσθε· σὰς ἀγα-
πῶμεν ὡς ἀδελφὴν μας, φιλότατη κόρη.

— Διατί ; πῶς εἶμαι ἰδῶ ; ἐπανέλαθεν αὖτις
περιδεῆς. Ἐνθυμοῦμαι, ἐφέλλισεν ἐγγιζουσα τὸ
μέτωπον. Ναι, εἶχον κατακλιθῆ εἰς τὴν κλίνην
μου. Τί ἔγεινε ; διατί μ' ἔφεραν ἰδῶ ;

— Μὴ φοβῆσθε, συνέλιπε, εἶπον φοβουμένη
μὴ τὴν ποθῶ, καὶ τῆ ἔδωκα ποτήριον ψυχροῦ
ὕδατος, ἐν ᾧ εἶχομεν ἐνσταλάζει ὀλίγη σταγόνικ
ὕδατος τῆς Κολωνίας, ὅπως ἐφόρμεν μεθ' ἑαυτῶν.

Πῆστε, φιλότατη, καὶ θά σὰς εἰπωμεν. Εἶχατε
λιποθυμήσει.

Ἐπειὸν ὀλίγον καὶ συνῆλθε τῆς ταραχῆς της,
εἶτα διδούσα μὲ τὸ ποτήριον, μὲ ἠτένισε μὲ τὰ
κουκὰ ὄμματά της, καὶ τὸ ὡς τὸ τῆς γαζέλλης
ἡμερον βλέμμα της καὶ ἀκαθαρρήτασα ὡς ἐκ τῆς
ἐξετάσεως της:—τὸ βλέπω, εἶπεν, εἶσθε καλῆ,

δὲν φοβοῦμαι ἀπὸ ἐσῶς· εἶσθε ὅλα καλὰ . . .
ἀλλὰ, δὲν σὰς γνωρίζω . . . δὲν σὰς εἶδα ποτέ . . .
ποτέ . . . ἀλλὰ πῶς ἔγεινε νὰ κοιμηθῶ εἰς τὴν
κλίνην μου καὶ νὰ ἐξυπνήσω ἰδῶ . . . μεταξύ σας
καὶ γυμνὴ ὡς κατεκλιθῆν ; . . .

Καὶ περιτυλίχθη ἐντροπαλῆ μέσα εἰς τὰς σιν-
δόνας. Εἶτα προσέθηκεν ὡς ἀναμνησκαμένη.

— Ποῦ εἶνε οἱ γονεῖς μου ; . . τ' ἀδελφάκι
μου ;

Ποῦ εἶνε ἡ μητέρα μου καὶ ὁ μπαμπᾶς ; . . .
τὸν ἐσκότωσαν . . . ἄχ, θαρροῦσα πῶς ἦτο ὄνειρον
καὶ εἶνε ἀλλοθία . . . Ἦκουσα τοὺς πυροβολισμούς . . .
Ἐσοῦσάν τὸν πατέρα μου . . .

Καὶ ἐξερράχη εἰς λυγμούς. Μάτην προσεπαθή-
σαμεν νὰ τὴν κατενῶσωμεν. Ἐὰν νεῦρα της ἐξέ-
σπασαν, ἐθρήνη καὶ ἐζήτηε τοὺς γονεῖς της.

Ἦ κόρη αὐτῆ ἦτο θελκτικωτάτη. Ἦτο νεα-
ρωτάτη καὶ πολυθέλητος ξανθῆ, μὲ λεπτόν καὶ
γλυπτόν πρόσωπον, τὸ δὲ συμπάθος αὐτῆς κάλ-
λος μὰς ἐνεποίηε βάθειαν ἐντύπωσιν. Ποία ἦτο ;
Δὲν ἐφάνετο οὐδὲως χωρική. Εἶχε τι τὸ διακε-
κρμένον καὶ εἰς τοὺς τρόπους, καὶ εἰς τὸ κάλ-
λος, καὶ εἰς τὸ λεκτικόν. Δὲν ἐφάνετο τις τυχαία
κόρη ἀγροτῶν. Δικαίωμα νὰ μάθωμεν ποία ἦτο,
ἀλλὰ πρῶτον ἠθέλαμεν νὰ τὴν κατενῶσωμεν.
Πλὴν πῶς ; τίνι τρόπῳ νὰ τῆ ἀποκαλύψωμεν τὴν
ἀλλοθίαν χωρὶς νὰ μὴ ποθῶσωμεν τὸ ἐξαφθὲν
ἦν πνεῦμα της ; Συνεννοήθημεν μεταξὺ μας καὶ ἀ-
πεφασίσαμεν νὰ ἐδοποκίσωμεν τὸν Γκουῖδο. Μία
κόρη ἐρρίφεν ἐν ἐπιμίῳ ἐπὶ τῶν γυμνῶν ὀμπλα-
τῶν τῆς ἀγνώστου κόρης καὶ ἦνοιξε τὴν θύραν
ποιούσα ἐν νεῦμα εἰς τὸν ἐκτός τῆς θύρας παρα-
μονεούοντα Γκουῖδο, ὅστις αὐθραπὲ εἰσῆλθεν.

Εἰς τὴν θέαν ἀνδρὸς ἡ νεορὰ κόρη κυριολεκτι-
κῶς τὰ ἔχασε καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον ἀσχυ-
τηλῆ.

Τίς οἶδεν, ἂν ἡ τάλαινα, οὐδενὸς ἔχουσα τῶν
συμβάντων συνειδησιν, δὲν ὑπέθεσεν ὡς κἀμμύλιαν
ρομαντικὴν ἀπαγωγὴν καὶ ἡμᾶς ὄλους συνενόησεν ;

Ὁ Γκουῖδος ἐχώρησε πρὸς τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς
ἡ νεὰ κόρη ἔτρεμεν ἐξ ἀσχύνης καὶ φόβου, εἰ καὶ
τὸ μείδιμα τοῦ νέου δὲν ἦτο ἐξ ἐκείνων, ἄτινα
ἐμπνέουν φόβον, εὔτε ἡ ὄψις του, ἄπαγε ! Ἄλλ'
ἡ ταραχὴ της τοιαύτη ἦτο, ὥστε δὲν ἐβόλεπε, δὲν
ἀντελαμβάνετο τίποτε· τὸσφ ἦτο παραλογι-
σμένη.

— Δεσποινίς, εἶπε μετὰ γλυκύτητος· λαμβάνων τὴν ὑγρὰν ἐκ τῶν δακρῶν χεῖρά τῆς καὶ ἀποκαλύπτων τὸ ὤς τῆς Θεῆς Ἡθῆς ἀνθηρὸν πρόσωπόν τῆς μὲ ὄλην τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς ταραχῆς τῆς, δεσποινίς, ἐπιθυμῶ νὰ μὰς ἀκούσετε. Ἐκπλήττεσθε ὅτι δὲν μὰς εἰδάτε ποτε, ἐκπλήττεσθε πῶς ἐν τῷ αὐτῷ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς εὐρέθητε ἰδῶ. Ἐδῶ; ποῦ ἔδῶ; δὲν γνωρίζετε. ἔχετε δικαίον. Εὐρίσκεσθε εἰς τὸ χάρι τοῦ ματρο-Γιώτῃ, καὶ μεταξὺ δεσποινίδων, αἰτινες σὰς ἀγαπῶσιν. Ἄλλὰ δὲν μὰς γνωρίζετε; εὔτε ἡμεῖς σὰς γνωρίζομεν εἰμὲθα ἀπὸ Ἄ. . . οἱ ἐκδραμόντες χαρὶν ἀναψυχῆς ἔως ἔδῶ, ὅτε σὰς συνητήσαμεν. Ἄλλὰ πρῶτον ἡ παρουσίας καὶ εἶτα αἱ ἐξηγήσεις. Ποῖα εἶσθε; πῶς ὀνομάζεσθε;

— Ὀνομάζομαι Λούλα, ἀπεκρίθη μὲ τρέμουσα φωνὴν καὶ ἀναθαρρήσασα μικρὸν ἄφηνεν ἐν χάρειν καὶ δειλὸν μειδίαμα ν' ἀνθήσῃ ἐπὶ τῶν γλυκυτάτων χελείων τῆς.

— Λούλα; εἶπεν ὁ Γκουῖδο, τόσῃ μόνον;

— Ἄ, ὡς, ἐπανελάθειν ἡ νεανίς, εἶμαι ἡ θυγάτηρ τοῦ πλουσίου γαιοκτήμονος Μανγαγῆ Μητάκου.

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς τῆς νέα δάκρυα ὡς δάμαρες ἐστάλαξαν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

(Ἐπειτα συνέχεια)

Βιργινία II. Εὐαγγελίδου

**ΚΟΙΝΩΝΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ
ΥΪΓΙΕΙΝΗ
τῆς Ἐφθίου Κόρης.**

«... Μετὰ σοῦ, μάκαιρα ὄφεια, τέθηλε»
πάντα, καὶ λάμπει χαρίτων ἔαρ' σέθεν δὲ
χωρὶς σοῦ εἰδάλμων»
(Ἀθηναῖος, Δειπνοσοφιστής.)

Ἁγιοροῦται τῇ τρυφερᾷ καρδίᾳ τῆς Ἐθνεοστέτῃς
Κυρίας Πανελοπῆς Σ. Γ. . .

B.

Ἡ Σχολὴ καὶ ἡ διανοητικὴ ἐργασία

Ἡ σχολικὴ ὑγιεινὴ δέον νὰ κατέχῃ θέσιν πρωτεύουσαν ἐν τῷ βίῳ τῆς ἐφήβου κόρης, ἥτις διέρεχεται τὸ πλεῖστον μέρος τοῦ χρόνου ἐν τοῖς ἐκπαιδευτηρίοις. — Ἡ ὑπέρμετρος διανοητικὴ ἐργασία,

εἰς τὴν δυστοχῶς ὑποβάλλουσι τὰς νεανίδας τὰ σχολαστικά τῆς ἐποχῆς μας προγράμματα, ἐπιδηροῦν ἐπιβλαβῶς ἐπὶ τῆς ὑγιεινῆς αὐτῶν. Δὲν ἔχει τις ἢ νὰ παρατηρήσῃ τὰ τρυφερὰ ταῦτα πλάσματα, πέντε ἢ ἕξ ὄρας καθ' ἑκάστην ἐν τῷ θρανίῳ καθήμενα, ὑπὸ σιενῶν σταθιδέμων περιεσφιγμένα, εἶτα δὲ ἐφ' ὄρας τινὰς ἐπι τῆς ἡμέρας περὶ τὴν προπαρασκευαστικὴν τοῦ σχολείου ἐργασίαν, τὰ χειροτεχνήματα, τὴν μουσικὴν, τὴν κατ' ἴδιαν μελέτην ἐνασχολούμενα: ὠχρότης προσώπου, πλαδαρότης τῶν σαρκῶν, σκολιότης τῆς ῥάχους καὶ ἐν γένει πρόφορος ὠριμότης χαρακτηρίζει τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν. Ἡ νεανίς ἔχει ἀνάγκην πρὸ παντὸς ὄξυγόνου, κινήσεως, εὐθύλων παιγνιδίων. Εἰς τὰ ἐκπαιδευτήρια ὁ καθημερινὸς περιπατος πρέπει νὰ ἦ ὑποχρεωτικὸς καὶ ν' ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἀπαραβῆτων συνθηκῶν τῶν. Αἱ μαθήτριαι δέον νὰ ἐκτελῶσι φυσικὰς ἀσκήσεις, (δρόμον, χορὸν, ἵπκασίαν, κολύμβημα κτλ.) καθ' ἑκάστην, καὶ γυμναστικὴν διὰ τὰς ἐβδομάδος ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν ἐιδικῆς παιδαγωγοῦ. Το ἔσμα, ἡ ἀπχγγείλα καὶ ἡ ὑψηλόφωνος ἀνάγνωσις συστατικῶν αἰ ἰδιαιτέρως, ὡς ἀναπτύσσουσι τὸ στήθος, τοὺς μαστοὺς, καὶ ὄλον ἐν γένει τὸ ἀναπνευστικὸν σύστημα. — Ἡ ἀναλογία τῶν μυῶπων εἶνε 37% διὰ τὰ θῆλαια εἰς τὰς σχολὰς τῆς Γαλλίας, ἡ δὲ τῶν κυρῶν 68% εἰς τὰς τῆς Λαϊκίας, ἔγραφε ἐσχάτως εἰς διαπρεπῆς ὑγιεινολόγος. Ἡ σχολή, ἥς τὸ ἔργον εἶνε τοσοῦτον ἱερὸν, δὲν πρέπει νὰ διαστρεβλοῖ τὸ σῶμα τῶν μαθητριῶν, ἀλλὰ νὰ συνδύξῃ ὁμοιομόρφως τὴν πνευματικὴν τῆ σωματικὴν ἐκπαίδευσιν. — Ἄ τὸ μέγα μυστικὸν τῆς ἀνατροφῆς, ἔγραφεν ὁ Rousseau, εἶνε νὰ κάμῃ ὥστε αἱ ἀσκήσεις τοῦ σώματος καὶ τοῦ πνεύματος νὰ χρησιμεύωσι πάντοτε ἀλληλοδιακόχως τροπον τῆς ὡς ἀνάπαυλα καὶ ἀνψυχῆ αἱ μὲν διὰ τὰς δέ.» Αἱ κκαὶ στάσεις καὶ παραμορφώσεις τοῦ ὄργανισμοῦ δέον νὰ καταπολεμῶνται δραστηρίως διὰ τῆς καταλλήλου διατάξεως τῶν θρανίων, τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς ἀρμοδίας διευθύνσεως τῆς γραφικῆς τῶν μαθητριῶν ἐργασίας. Παρὰ τῇ ἐργασίᾳ κόρη δρεῖλομεν νὰ ἐμπνεύσωμεν ἔρωτα καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν μουσικὴν, ἡ δὲ ὠδικὴ δέον νὰ ἦ μάθημα ἐκ τῶν ἀπαραίτητων διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ ἀγαγὴν αὐτῆς. — Ἡ Μουσικὴ, ἔγραφεν ὁ ἀείμνηστὸς

Κοραῆς, εἶνε δι' ὅλα τὰ νεαρὰ παιδία μέσον ἰσχυρὸν πολιτισμοῦ καὶ κοινωνίας, μέσον ἐπιτήδειον νὰ τὰ συνειθίσῃ νὰ κανονίζωσι τὸν βίον των καὶ νὰ συνεργάζωνται μὲ ἡσυχοῦν ἀμονίαν, νὰ μετριάξῃ τὰς ἀτάκτους ὀρέμας, νὰ καθαρῶσῃ τῆς ψυχῆς τὰ αἰσθήματα, καὶ νὰ τὴν ἀνεγείρῃ εἰς τὰς ὑψηλὰς ἐννοίας. Χρησιμεῖ δὲ ἐξαιρέτως νὰ ἡμερῶν τὰ πᾶθη». Ναπολεὼν ὁ Μέγας ἔλεγε τὰ ἐξῆς περὶ τῆς ἐπιδράσεως τῆς μουσικῆς ἐπὶ τοῦ ἤθους α' Ἡ θικὸν ἔσμα, μελοποιήθην ὑπὸ δεινοῦ μουσουργοῦ, στοχάζεται τοῦ συναισθήματος, καὶ ἐπιδηροῦ πολλὸ πλεόν ἢ καλὸν σύγγραμμα, ἐπὶ πείθει μὲν τὸν νοῦν, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀσκεῖ ῥοπὴν ἐπὶ τῶν ἡμετέρων ἐξέων.» Εὐχῆς ἔργον ὁ ἦτο ἐάν εἰς τὰς παρθεναγωγεία μας, εἰσάγητο ἡ διδασκαλίᾳ τῆς σπουδῆς τῶν ἀφροδίων τῆν ὑγιεινῶν τῶν νεανίδων. —

I'. Φυσικὰ ἀλλοιώσεις

Αἱ φυσικαὶ ἀλλοιώσεις περιλαμβάνουσι τὴν καθ' ὑφὸς ἀνάπτυξιν καὶ διαμόρφωσιν τοῦ ὀριστικοῦ τύπου, ὃν λαμβάνει τὸ σῶμα. Οἱ μαστοὶ ἀναπτύσσονται, τὰ μῆλη καθίστανται στρογγυλωτέρα, ἡ λεκάνη πλατυτέρα, ἡ φωνὴ γλυκυτέρα, τὸ ἀνάστημα ὑψηλότερον καὶ τὸ στήθος πλατύτερον. Ἡ φυσιογνωμία λαμβάνει τὸν ὀριστικὸν αὐτῆς τύπον. Ἡ μεταλλαγὴ αὐτῆ παρακολληθεῖται ὑπὸ κοπώσεως, πόνου πλανήτων καθ' ὄλον τὸ σῶμα, ἡμικρανίας ἔστιν ὅτε καὶ συμφορήσεως προσώπου Ἐκ τῆς ταχέως ταύτης πορείας τῆς φυσικῆς διαπλάσεως δυνατὸν ἐπέλθῃ ἐνόητα νιπορροσία τις ἐν ταῖς λειτουργίαις τοῦ ὀργανισμοῦ τῆς ἐφήβου. Ἐν τῇ δυσαρμονίᾳ ταύτῃ θέλομεν ἐπιτυχεύσαστα καταπολεμήσει διὰ τῆς γυμναστικῆς καὶ τῶν φυσικῶν ἐν γένει ἀσκήσεων.

Δ'. Γυμναστικὴ τῶν κορασιδίων.

Πᾶσα μυικὴ ἀσκήσις παρὰ ταῖς νεανίς, δέον νὰ διευθύνηται πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ εἰδικοῦ βίου, δι' ὃν αὐταὶ εἶνε προωριζόμεναι. Ἡ ῥοπὴ τῶν κορασιῶν εἰς παραμορφώσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης, αἱ πρόφοροι ἐξείς πρὸς τὸν καθιστικὸν βίον, εἰς ὃν συνήθως ὑπὸ τῶν γονέων ὑποβάλλονται, ἡ κατάχρησις τῆς βραπτικῆς καὶ τῶν ἄλλων διὰ τῶν χειρῶν ἐκτελουμένων ἐργασιῶν, ἡ φύσει ἀσθενής, χαλαρὰ καὶ λεπτοφυὴς τῶν μυῶν αὐτῶν κατάστασις, εἶνε τόσοι λόγοι καθιστῶντες τὴν γυμνα-

στικὴν, ἀπαραίτητον δι' αὐτὰ. Αἱ φυσικαὶ ἀσκήσεις, καθιστώσασα δραστηριότεραν τὴν συνθήκην ἐπιβραδυνόμενῃ τῶν νεανίδων ὀρέψιν, ἐξωραϊζοῦσι τὸν ἐξωτερικὸν τῆς κλλιότητος τύπον καὶ συντείνουσιν εἰς τὴν ἀρμονικὴν καὶ μεθοδικὴν τῶν μελῶν ἀνάπτυξιν. Αἱ κατὰ τὴν ἐφήβον ἡλικίαν ἐπιτερούμεναι ἀσκήσεις εἶνε:

α'.) Γυμναστικὴ ἐν ἀνοικτῷ ἀέρι (περίπατος, δρόμος) ἐπὶ μίαν ἢ δύο ὄρας καθ' ἑκάστην, συντελεῖ θαυμασίως πρὸς ἀνάπτυξιν τοῦ στήθους καὶ τῶν μαστῶν.

β'.) Κολύμβημα (Λουτρὰ θάλασσια), ἀναπτύσσει τὴν κανονικότητα τοῦ θώρακος:

γ'.) Σφαῖρα, κρίκετ, βολάν, ἵπκασία ἐν ἀνοικτῷ ἀέρι.

Ἡ ἐνόργανος γυμναστικὴ, ὡς καὶ αἱ βίαιαι ἀσκήσεις, αἱ προκαλοῦσαι παλμούς ἀπαγορεύονται. Ἡ ἀβρότης, ἥτις ἀποτελεῖ στοιχεῖον ἑξαιρετικῆς τῶν γυναικείων κάλλους, ὅπως τὴν ἐννεῖ ἡ αἰσθητικὴ τοῦ πολιτισμοῦ μας, εἶνε ἀσυμβίβαστος μὲ τὴν σωματικὴν ὑπερκόπωσιν. — Ἐὸ ποδηλάτον, οὐτινος οἱ ἐκ τοῦ ὠραίου φύλου ἀντιπρόσωποι μετροῦνται παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῶν δακτύλων, δὲν εἶνε βεβαίως ἀπρόσφορος διὰ τὰς νέας σωματικὰς, ἀρκεῖ νὰ μὴ γίνηται κατάχρησις αὐτοῦ.

Ἡ μετρία δι' αὐτοῦ ἀσκήσις συντελεῖ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ μόρφωσιν τοῦ στήθους, καὶ ἐξασκεῖ σωτήριον ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν νεανίδων, τῶν εἰς τὸν ὑστερισμὸν προδικαθειμένων. Αἱ χορευτικαὶ ὅμως ἐσπερίδες, ὅρ' ἄ; συνήθως τὴν σήμερον διενεργοῦνται, ἐπιφέρουσι δυσπρόστους μᾶλλον συνεπείας, αἰτινες ἐκμηδενίζουσι τὰ εὐεργετήματα τοῦ χοροῦ ὡς ὁ ῥορυβὸς τῆς μουσικῆς, ὁ συγχρωτισμὸς τῶν φύλων, αἱ ἀποτυχούσαι ἐλπιδες, πάντα ταῦτα κουράζουσι τὸ πνεῦμα καὶ ἀφίνοσι ζαηρὰς ἐντυπώσεις ἐπιζημίους διὰ τὴν καθόλου ὑγιειάν.

Γενικῶς εἶπειν, αἱ ἀσκήσεις τῆς ἐφήβου κόρης δέον νὰ ἐκτελῶνται βαθμιαίως, συμφώνως πρὸς τὸν λεπτοφυῆ γυναικεῖον ὀργανισμὸν, χωρὶς νὰ ἐπιφέρωσι κταχπόνησιν καὶ ἀποτελέσματα, ὅπως ἀντίθετα τῷ ἐπιδοκομῆνί σκοπῷ.

Ε'. Ἐπιμελεία σώματος.

Ὁ ἄνθρωπος καὶ ἡ εὐρωτικὰς δὲν δύνανται νὰ συναρξώσων, ἔγραφεν ὁ διάσπμος Fousségrives,

«εκείνος φθείρεται όπου αυτή άμυζεί». Η επί-
μέλεια του σώματος διά την νεάνιδα πρέπει ν' ά-
ποτελή έν τών πρώτων και σπουδαιοτέρων μελη-
μάτων. Πλήν τών καθημερινών πλύσεων, κατά
πάσαν εβδομάδα ή δεκαπενθήμερον, ή ύγιεινή
διατάσει γενικόν λουτρόν χλιαρόν 28ο ή 30ο. Έγ-
κλιν θερμά λουτρά, τά άτμολουτρά, είνε επίβλαβή
διά την γυναικείαν καλλονήν, ώς επιφέρου-τα πρώ-
μιον έκπτωσιν δυνάμεων, τά δέ διά γάλακτος ή
καμπανίτου ή άλλα περιάπτα λουτρά, ούδημιαν
έπιστημονικήν έχουσιν αξίαν, είναι δέ φαντασιο-
πληξίαι έταιρών. Η ύδροθεραπεία ύφ' οίανδήποτε
μορφήν (πλύσεις, έπιβροχάι, ψυχράι κατανοήσεις,
θαλάσσια λουτρά), είναι κλιν πρόσφορος, ιδίως είν
νευρικός νεάνιδας. Τό σφοδρόν ψύχος, ή ύπερβο-
λική θερμότης και αι άπόστομοι άτμοσφαιρικά με-
ταβολάι, δέον έπιμελώσν άποφεύγονται. Ο
θερμός άήρ φαίνεται επίβλαβής διά τας ξανθάς,
ό ψυχρός είν τας μελαγχρινάς. Ο δροσερός τής
θαλάσσης άήρ και ή έναντίον τής φοράς του άνέ-
μου πορεία σπουδαίως παραβλάπτουσι την χροιάν
του προσώπου. Αί έν έποχή έμμήνων εύρισκόμεναι
δέον άφεύκτως ν' απέχουσιν από λουτρά και ψυ-
χράς πλύσεις. Άπαντα τά κοσμητικά ύφρα, και
αι μάλλον άθώαι βάλουφαι έχουσιν ως άποτέλεσμα
την άπόφραξιν τών πόρων του δέρματος, την έλάτ-
τωσιν τής συστατικότητος τών ιστών και ανά-
πτυσιν προύρων ρυτίδων. Τά ψιμμύθια βεβαίως
άπαγορεύονται άυστηρώς, ως περιέχοντα δηλητή-
ρια κατακλιόντα και φθιρόντα τό δέρμα. Αί ψιμ-
μιθυόμεναι γυναικες, έγραφεν ό Monin, φέρουσι
τό πένθος τής δροσερότητος αυτών ροδόχρου.

Μ. Μωυσειδής Ιατρός

Η ΕΠΙΚΡΑΤΗΣΙΣ ΤΟΥ ΧΛΩΡΟΥ

(Εξ Εβρωπαϊκής Έπιθεωρήσεως)

Άληθής άναστατώσις ήρχισεν ήδη νά συντε-
λήται είν την ένδρακλήν ένδυμασίον έν Εύρώπη και
ιδίως έν Άγγλία. Τό μέλαν και τά άλλα οικειρά χρώ-
ματα άντικαθίστανται υπό του πρασίμου.

Έφεξής ύλοι οι άνδρες θά ένδύωνται από κερ-
κλής μέχρι ποδών ως χλωρά δένδρα. Ούτω τούλά-

χιστον χαρακτηρίζει τον νέον τούτον συρμόν ό κ.
Vincent, διευθυντής του έν Λονδίω έκδιδομένου
Tailor and Cutter. Τό μέλαν όριστικώς εξέλιπε
και τό πένθος έτι θάφέρηται μέ πράσινον χρώμα.
Και είναι άληθώς ύρατον τό χρώμα τούτο. Οί
όρθολμοί μας είχαν ήδη κουρασθή έκ του φαιού.
Οί ράπτει έλεγον: «Θά επανέλωμεν είν τά άνου-
κτά χρώματα», αλλά δέν ύπόπτειον την μέγ-
λην ταύτην άνατροπήν. Οί πιλοπώλαι ή
βούντο τίποτε: αι κατασκευαστάι ύποκαμίσων ή-
σαν έντελώς ήσυχαι, και αι μηχαλαι έπλεον μετά
τυρλής εμπιστοσύνης έκαταμύρια όλα μαύρων
περικνημίδων.

Ρίψατε ήδη μεταξύ τών άρχήστων τον μαύρον
κυλινδρικών πιλόνας και τας ραβδώτας περικνη-
μίδας. Έά πάντα συγχρόνως ή άπροσίωσι: και
ποια άρμονία χρωμάτων! Μια βαυρκική έφημερίς
προτείνει είν τού; gentlemen την εξής άρμονίαν-
τό πράσινον τής έλαίας διά τον πιλον, τό πράσι-
νον Lincoln μετά ραβδώσεων άνικιτοτέρων διά
τον έπενδύτην, τή πράσινον του πίσου διχ τό ύ-
ποκάμισον, τό πράσινον του χηνόποδος διά τας
περικνημίδας. Ούτω από κεραλής μέχρι ποδών
όλόκληρος ή εξέλιξις τών διαφόρων άποχρώσεων
του πρασίμου. Διά τό χρώμα τών ύποδημάτων μό-
νον φαίνεται ότι δέν άπεράσιβη τι όριστικόν
εισέτι.

Η πρόδος αύτη τής καλλισθησίας θά ήναι
συγχρόνως και ει, την θραση ώφέλιμος, διότι, ως
γνωστόν, τό πράσινον χρώμα είναι έξαιρετον διά
τούς κουρασμένους όφθαλμούς. Ούτω μέ την νέαν
ταύτην άμφίεσιν και ό έλάχιστος όμιλος άνδρών
θά φαίνηται μακρόθεν ως χλωρόν δασύλλιον τέρ-
πον την θρασην.

Τό πράσινον είναι τό χρώμα, δι' ου ή μήτηρ
φύσις περιεάλυφεν άπ' αίωνων την γήν μας. Άς
προσλάβωμεν και ήμεις τό χρώμα τούτου τής φυ-
τικής ζωής, και άς βυθίζωμεθα άμέριμνι είν τό
βάθος τών λειμώνων άνευ φόβου μη άδιάρκτα
βλέμματα μας άνακαλύψωσιν εκεί, όπου συγχώ-
μεθα πρós τά περιτοιχούντα ήμεις άτικείμενα,
άπαρράλακτως ως άκρίδες πηδώσι κατά τό θέ-
ρος είν τά πυκνά τών δένδρων φυλλώματα.

Τούτο άλλως, τε είναι και μέγα γεγονός διά
τόν βίον τής γυναικός, τής οποίας ώφέλιμον και

έν τούτῳ ν' άνομολογήσωμεν την έπίδρασιν. Αί κομ-
ψαί κυρίαί του συρμού έφρον πρότινος μετά κλινάς
τό πρασινον μετά του κίανου ήδη και ήμεις τας
μιμούμεθα. Έπειδή δέ ακολουθός έπεκράτησεν είν
την γυναικείαν άμφίεσιν τό κίτρινον πορτοκαλί χροον,
τό όποιον κατά τό παρελθόν ιδίως θέρους ήτο τό ε-
γαπητότερον είν τας κυρίας χρώμα, δυνάμεθα μετά
πιθανότητος νά εικάσωμεν ότι έντός δύο έτών τό
πυλόν, θά ήμεθα και ήμεις ένδεδυμένοι διά ζωηρού
κίτρινου.

Έπί του παρόντος όμως ή χλωρά ήμιών περι-
βολή θ' άρκήσει δυστυχώς όπως καταστρέψη την
όλην οικονομίαν τής γυναικείας ένδυμασίας. Τό
μέλαν χρώμα, τό όποιον έφέρου πρώτερον, προ-
τιμώμετο θαυμασίως είν τας ζωηράς εκείνας χρώ-
ματα. Άλλά ποίαν άρμονίαν, παρακαλώ, θ' άπο-
τέλεση έσθής χρώματος; στήσις μετά τών πλη-
σίον σμαραγδίνου; Πιστον ρόδινον ή ποιον κίανου
δέν θά έπιφέρη παράδοξόν πρós εκείνο σύγκρουσιν;

Πόσαι νεάνιδες είν τον χορόν θ' απέχουσιν ενός
flirt, τό όποιον θά κατέστρεφε την χροιάν των!
Ποια άληθώς καταστροφή διχ τας μελαγχρινάς,
άλλά και ποιο; θλιμβος διά τας ξανθάς!

Αί έχουσαι χρυσήν ή άχμορόχρου την κόμην,
άκτινοβαλούσαι πλησίον του έλεκτου τής καρ-
διάς των, οστις θά έχη τό μέγα εύτύχημα νά τας
καλλονήν έτι μάλλον δε μόνης τής παρουσίας του,
θά κλίνωσι μετά μεγαλειότητας έδονής την ροδό-
χρυσον κεφαλήν των επί του πρασίμου ώμου του
και θ' άποτελώσιν ούτω τό άληθώς πεινητικώτατον
σύμπλεγμα σμαραγδίνου κισσοϋ και δροσεράς ροδής
ρωμαντικώς περιπέπλεγμένον.

Ηαλυόρα.

Ο ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ

Τόν είδα, τον έγνώρισα και έμεινα πολύ εύχα-
ριστημένος διότι τον έγνώρισα, και διά πολλούς
 άλλους λόγους, και διότι του λοιπού όσάκις τον
έβω, δέν θά βλέπω την ανάγκην ν' άνοιξω τό
στόμα μου είν έπικουρίαν πρós τους όφθαλμούς
διχ νά τον καταλάβω καλλίτερον, καθώς συνειθί-
ζομεν ήμεις ό όχλος.

Θέλετε νά σας τον ζωγραφήσω; έλληνικά, δέν

είμαι καλλιτέχνης ούτε τούλάχιον έρασιτέχνης.
Δέν άπαιτείται όμως και μεγάλη τέχνη διά νά
ζωγραφήσιν κανείς τον άριστοκράτην μου, χωρίς
έννοείται, νά τον άδικήσιν; σώμα φραγκικόν λη-
σμονήσαν έν τη άναπτύξει του τόσυνθες μέτρον,
τό όποτον ή άριστοκρατία αξίσι δι' έαυτήν, μου-
τρα ύπομέλανα άπολήγοντα είν πηγοϋνι art-
πουνεαυ, όφθαλμοί τελείως άρμολζοντες πρós τό
όλον, προσβλέποντες πάντοτε πλαγίως ως του
Μεριστοπελοϋς του Φάουστ τοιοϋτος έν όλίγοις ό
ήρος μου.

Έτσι τάφερε μια φορά ή μοιρά μου, ή
στραθή μου και κακή, νά γείνη άνάγκη νά ιδω
τόν ίπποτήν πληθος πολύ στραβών, χλωών, τυ-
φλών άνέμενε πρós τής θύρας του γραφείου την έ-
λευσιν του όλων οι όφθαλμοί ήσαν έστραμμένοι
πρós άνατολάς, όθεν θά ήρχετο, ως ποτε τών Ε-
θραίων, ότε άνέμενον τον Μεσίαν. Έπί τέλους έ-
φθασε; βαθυμδόν έπλησίαζε πρós ήμεις μέγας και
πολύς μέ βήμα άργόν και υπερήφανον; ό πρós του
καταστήματος συνωθούμενος κόσμος έξαίρνης ως
δι' ήλεκρισμοϋ κινήθει, εύρέθει επί ποδός επί τη
παρουσία του; όποια όμως άνέλπιστος μετροπορ-
σύνη! Παρήλθεν άπαθής, ούδέ καν έν τού πλα-
γίου αξιώσας νά τον προσίδη, ως συνειθίζει πάν-
τοτε. Άναμφιβόλως, έσκέφθη, θεωρεί εκυτον ά-
νάξιον τών ένδείξων τούτων.

Έν τών ιδιαιζόντων χαρακτηριστικών τής ά-
ριστοκρατίας είναι και ό λακωνισμός; ή ύπερβο-
λική πρós αυτόν στοργή τους κλίνει έντοτε περι-
ρισσότερον χυδαίους και από τους χυδαίους; ού-
δόςως δηλ. περιέργον ούδ' άσύνηθες νά χαιρετίση-
τε και άποχαριετίσητε άριστοκράτην χωρίς ν' ά-
κούσητε την πολύτιμον κλιάν του, έκ στοργής,
έννοείται, πρós τον λακωνισμόν.

Γιχ τά μαυρά μου μάτια δέν έπέριμενα νά θυ-
σιασθή ή έθιμοτυπία, θά ήτο φρικτόν τούτο. Εί-
σήχθην επί τέλους πκαρ τώ άριστοκράτη, έχαιρό-
μισα; ούκ ήν φωνή, ούκ ήν άκρόσις; δύο μόνοι
μέλανες όφθαλμοί μέ προσείδον λοξώς, ώσει έρω-
τώντες τί δουλειά έχει ή κλωποϋ είν τό παζάρι.
Ήρχισα νά εξηγήσω τί ήθελον και τί ζητώ έν-
ετόλμησα νά εισδύσω ό παρίας είν τό άριστοκρα-
τικόν εκείνο μέρος; έννοείται, ώμίλου την μητρι-
κήν μου, μητρικήν και του ίπποτού. Βλέπων όμως

ούτος, ότι κινδυνεύει ν'αδελφωθώμεν ἐν τῇ γλώσσει τοῦλάχιστον, ἀπῆντα εἰς ξένην γλῶσσαν. Ἡ κωμῆδία διήρκεσε μέχρι τέλους.

— Ἀλλά, εἰπον σιγμῆν τινα, ἴσως ἔχετε λάθος, ἄς κυττάξωμεν μὲν τὸν λογαριασμόν.

Ἐνωῦ τῶρα ὅτι ὑπῆρξα πολὺ χυδαῖος· θέτειν ἐν ἀμφιβολίᾳ τὴν ἰκανότητά ἢ τὴν εὐσυνειδησίαν ἐνός ἱππότου!

— Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἀνυπόφορον, παρατήρησε. Ἐνόησα τὸ λάθος μου δὲν ἠδυνήθην ν' ἀπαυπῶσω τίποτε, τὸ ἐπιχείρημα ὑπῆρχε δεινόν, τὸ ἐπεδείνου δ' ἔτι μᾶλλον ἢ ἱπποτικῆ στάσις, περὶ ἧς σὰς ὠμίλησα. Συντετριμμένος ὀλικῶς καὶ ἠθικῶς ἠτομαζόμενος ν' ἀπέλθω, ὅτε τὸ παρὸν ἐκεῖ ἀριστοκρατίδην ὡς ἀνεμοστρίβιλος ὄρησαν πρὸς τὰ ἔξω μοὶ ἔκλειπε τὴν ὁδὸν ἐν βροντώδεις ἀπε sortez pas, restez ici, ἠκούσθη ἀνακκλῶν αὐτὸ εἰς τὴν θέσιν του. Ἀνικάλυψα οὕτω καὶ ἄλλην ἀρετὴν τῶν ἀριστοκρατῶν, ὅτι θέλουσιν νὰ συνιννοῦνται μὲ καθεὶ ἄλλην γλῶσσαν, καὶ μὲ τὴν ἰαπωνέζικην ἀκόμη, παρὰ μὲ τὴν μητριακῆν τῶν. Ἀναμφιβόλως δὲν εἶναι πτωχοὶ τῶν πνιόμενοι οἱ ἀριστοκράται μας καὶ ἔχουσιν ἐπομένως πολλὰς ἀκόμη ἀλίνας ἀρετάς· δυστυχῶς ὅμως τῶρα μόνον τὰς ὀλίγας ταύτας ἐνθυμοῦμαι.

Τοιοῦτος ἐν ὀλίγοις ὁ ἀριστοκράτης μου.

Χρῆσις.

Ἀμυσός, τῆ 20 Σεπτεμβρίου 1904.

Η ΕΠΙΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΝΑΠΤΥΞΕΩΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

EDMOND DEMOLINS

(Συγχρεια ἰδε προηγουμ. ἀριθ.)

Ἡ τάσις αὕτη εἶναι τοσοῦτω μᾶλλον ἰσχυροτέρα, καθ' ὅσον ἐργάζονται ἔχοντες ὑπ' ὄψιν ἄμεσον καὶ αἰσθητὸν ἀποτέλεσμα. Ἀναπολῶ τὸν ἐν Penicuk μηχανικὸν ἐπιθυμοῦντα ν' ἀγοράσῃ σκευοθήκην, κλειδοκῦμβalon καὶ μέγαν τάπητα διὰ τὴν αἰθουσαν τῆς ὑποδοχῆς.

Ἀναμφιβόλως ὑπὸ τὴν ὄψιν τῆς ἐπιθυμίας ταύτης ὁ πρὸς τὴν ἐργασίαν ζήλος του εὐ-

ρίσκεται ἐν ὑπερρησιμῶ, ἑλας του δὲ τὰς δυνάμεις χρησιμοποιεῖ ὅπως ἐπινοήσῃ νέους συνδυασμούς, δι' ὧν θ' αὐξήσῃ τὰς προσόδους του. Τὰ πλήθη τῶν καθ' ἅπασαν τὴν Ἀγγλίαν καὶ τὰς Ἠνωμένας Πολιτείας ἐργατῶν, αἵτινες ἀκολουθοῦσι μετὰ ζήλου τὰ μαθήματα τῆς Extension universitaire, οὐδαμῶς ὀψοσχωρόντες πρὸ τῆς ἐκτάκτου ταύτης συμπληρωματικῆς ἐργασίας, ὅπως βελτιώσῃ τὴν θέσιν των, εἶναι ζῶσα ἐκδήλωσις τῆς γενικῆς ταύτης πρὸς προαγωγὴν τάσεως.

Ἴσως θὰ παρατηρήσῃτε ὅτι καὶ ἡ λιτότης τοῦ βίου ἢ χαρακτηρίζουσα παρ' ἡμῖν μέγα μέρος τοῦ ἐργατικοῦ πληθυσμοῦ, συντελεῖ οὐχ' ἤττον ὅπως παρορμᾷ εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν προαγωγὴν. Ἀληθὲς τοῦτο· ἀλλ' εἶναι ἐλαττέριον πολὺ ἀσθενέστερον. Ὅταν τις ἐργάζεται ὅπως ἀποταμιεύσῃ κεφάλαιον χάριν τῶν τέκνων του, ἐργάζεται ἀποβλέπων εἰς σκοπὸν λίαν μεμακρυσμένον καὶ πρὸς ὠφέλειαν ἄλλων, οἵτινες μόνον μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων θ' ἀπολάβωσι τὸν καρπὸν τῆς προνοίας ἐκείνων, ἀναντηρήτως δὲ ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο δόσις τις ἤρωτισμος, ὅστις εἶναι ἀρετὴ οὐχὶ λίαν κοινὴ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Ἡ ἐργάτης ἰδίᾳ ἀποταμιεύεται ταχέως ὡς ἐκ τῆς σπουδαιότητος τοῦ ποσοῦ, ὅπερ ὀρεῖται νὰ καταθέσῃ ὅπως αὐξήσῃ τὴν πρὸδόν του ἐπισητητῶς. Πόσα ἡμερομίσθια ἀπαιτοῦνται δι' αὐτόν, ὅπως κατορθώσῃ νὰ ἐξοικονομήσῃ ἐκατὸν φράγκα, καὶ τὸ ποσὸν τοῦτο θὰ τῷ ἀποφέρῃ κέρδος μόνον τριῶν φράγκων! Τὸ ἀπ᾽τέλεσμα τοῦτο τῷ φαίνεται ἐλάχιστον καὶ πολὺ μεμακρυσμένον, ἐπομένως τὸ εὐρίσκει ἀνάξιον τῶν προσπαθειῶν του. Πράγματι δὲ παρ' ἡμῖν μετ' ἄλλων τὸ πλῆθος τῶν ἰδρυμάτων πρὸς ἀνάπτυξιν τῆς φειδῆς καὶ τῆς ἀποταμιεύσεως παρὰ τοῖς ἐργάταις τὰ ἀποτελέσματα εἶναι ἐλάχιστα, ἐνφ' ὃ ἀγγλοσάξων ἐργάτης ἀνευ οὐδεμιᾶς βίας ἢ ἀνωτέρως ἐπιβολῆς αὐθωρήτως ἐξοικονομεῖ καὶ χρησιμοποιεῖ πρὸς ἰδίαν αὐτοῦ ἀνεσιν πολλὰ μᾶλλον ἀξιοσημείωτα ποσά.

Τὸ χρῆμα ὅμως τοῦτο δὲν ἀποταμιεύεται, ἀλλὰ δαπανᾶται, θὰ εἰπῆτε ἴσως. Ἀληθῶς δαπανᾶται, δὲν ἀπωλέσθη ὅμως· τοῦναντίον μάλιστα εἶναι κατατεθειμένον ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, οὐχὶ πλέον τρία ἐπὶ τοῖς ἐκατόν, ἀλλ' ἐκατὸν ἐπὶ τοῖς ἐκατόν, διότι οὕτω χρησιμοποιοῦμενον αὐξάνει καὶ ἐνισχύει τὴν πρὸς ἐργασίαν δύναμιν.

Ὁ ἐργάτης, ὁ ὅποιος ἠγγόρασε σκευοθήκην, κλειδοκῦμβalon καὶ τάπητα, ἔσχε τὸ πλεονέκτημα ν' ἀπολαύσῃ ἀμέσως, ἀνευ ἀναβολῆς τοῦ καρποῦ τῆς ἐργασίας του, ν' ἀπολαύσῃ δὲ αὐτοῦ καθ' ὅλοκληρίαν καὶ καθ' ἐκάστην.

Συγκρίνατε τῶρα τὴν ἀπολαυσιν ἐκείνου ὅστις κατορθώσας νὰ ἀποταμιεύσῃ ἐκατὸν φράγκα, ἐν διαστήματι ἐνὸς ὀλοκληροῦ ἔτους τρία μόνον φράγκα δύναται ἐκ τούτων νὰ καρπωθῇ, καὶ ἐκείνου, ὅστις ἐξοικονομήσας ἐκατὸν φράγκα, δύναται διὰ τοῦ ποσοῦ τούτου νὰ προμηθευθῇ ἀμέσως τὸ ἀντικείμενον, ὅπερ ἐπιθυμεῖ ν' ἀποκτήσῃ, τὸ ὅποιον θὰ παράσῃ πλείονα εὐμάρειαν εἰς τὴν ἐστίαν του καὶ τοῦ ὁποῖου καθ' ἐκάστην θ' ἀπολαύσῃ.

Ἡ λαμπρὰ αὕτη ἐπιτυχία τὸν ἐνθαρρύνει καὶ τὸν παρορμᾷ εἰς νέας προσπάθειας, δι' ὧν θὰ δυνηθῇ ἢ νὰ εὐρύνῃ τὴν οἰκογενειακὴν του ἐστίαν ἢ ἀνευτέρων καὶ ὠριωτέρων νὰ τὴν καταστήσῃ. Πράγματι δὲ εἰς ἐκάστην νέαν αὐτῆς βελτιώσιν ἀποβαίνει ἀπαιτητικώτερος καὶ ἐπειδὴ διὰ τῆς ἐργασίας του μόνως δύναται νὰ ἰκανοποιήσῃ τὴν βλονὲν αὐξάνουσαν ταύτην τάσιν του, δραστηριώτερος βσημέραι καὶ ἀκατάβλητος εἰς τὴν ἐργασίαν ἀποβαίνει.

Ἦδὴ ἴσως ἐπιθυμεῖτε νὰ μάθητε τί θ' ἀπογείνῃ ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἐὰν αἰφνης ἀσθενήσῃ, ἢ ποῦν θὰ ἴναι τὸ μέλλον τῆς οἰκογενείας του, ἐὰν οὕτως ἀποθάνῃ.

Ἴνα προλάβῃ τὰς δυσάρεστους συνεπειὰς ἀμφοτέρων τῶν περιπτώσεων τούτων ὁ ἄγγελος ἐργάτης, φροντίζει ἐγκαίρως ν' ἀσφαλισθῇ, τ. ἔ. νὰ ἐκασφαλίσῃ τὴν ἐν τῷ μέλλοντι συντήρησιν τῆς οἰκογενείας του—καὶ οὐδεὶς βεβαίως ἀγνοεῖ τὴν θαυμασίαν ἀνάπτυξιν τῶν ἀσφαλιστικῶν ἐταιριῶν ἐν τῇ Ἀγγλίᾳ καὶ

ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτεαῖς.— οὕτω προπαρασκευασμένος κατὰ τῶν σοβαρωτέρων τοῦ βίου περιπετειῶν, αἰσθάνεται ἑαυτὸν ἐλευθέρων ὅπως ἐξακολουθήσῃ ἐπιζητῶν πάντοτε τὴν ἀνεσιν καὶ εὐμάρειαν ἐν τῇ οἰκογενειακῇ του ἐστίᾳ καὶ τὴν καλαισθητικώτεραν ταύτης διαρρύθμισιν.

Ἀγλαΐα Α. Προβεζεύτου

ΠΩΣ ΖΩΣΙΝ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

(Συγχρεια, ἰδε προηγ. ἀριθ.)

XI

Ὁ Σαμῆων καὶ ἡ Μαρίνα ἐνόησαν ποῖον ἦτο τὸ ὄν τοῦτο τὸ ὅποιον εἶχον φιλοξενήσῃ καὶ ἐκλαυσαν ἐκ φόβου ἑμα καὶ χαρᾶς.

Ὁ Ἄγγελος ἐπανελάθεν :

— Ἐκείμην γυμνὸς εἰς τὸ ἔδαφος. Πρότερον δὲν ἐγνώριζον τί εἰς ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ, τὸ ψῦχος, τὸν καύσωνα, τὴν πείναν· καὶ τῶρα, ἐκαύωνον, ἐπειῶν καὶ δὲν ἐγνώριζον τί ἐκ κάμω. Τότε παρετήρησα τὸ παρεκκλησιὸν ἐκεῖνο καὶ ἐπλησίασα ζητῶν ἄσυλον, ἀλλ' ἡ θύρα ἦτο κλειστὴ καὶ ἐμεῖνα ἔξω, σπληνίζομενος εἰς τὸν τοίχον. Ἐνύκτωσεν, ἐπείνων καὶ ἦμην παγωμένος ἀπὸ τὸ ψῦχος. Αἰφνης, εἶδον νὰ ἐρχεται εἰς ἄνθρωπος, φέρων ζεῦγος ὑποδημάτων εἰς τὴν μίαν χεῖρα καὶ μονολόγον. Ἄφ' ὅτου εἶχον γείνη ἄνθρωπος, ἦτο τὸ πρῶτον ἀνθρώπινον ὄν, ὅπερ ἐβλεπον. Ἐφοβήθην καὶ ἀπέστρεψά τὸ πρόσωπον. Ἦκουσα τοῦς λόγους τοῦ ἀνθρώπου τούτου, εἶπεν ὅτι ἐπερεπὶ νὰ φυλαχθῇ ἀπὸ τὸ ψῦχος, νὰ θρέψῃ τὴν οἰκογενεάν του, τὰ τέκνα του. Ἐσκέφθην : Ἀποθνήσκω τῆς πείνης καὶ τοῦ ψύχους καὶ αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὅστις διέρχεται φέρε μηλωτὴν καὶ σκέπτεται πῶς νὰ θρέψῃ τὴν σύζυγόν του καὶ τὰ τέκνα του. Δὲν θὰ μὲ βοηθήσῃ. Ὁ ἄνθρωπος οὐ-

τος με έπλησίασεν, άλλ' ως με είδεν, άπειμα-
κρύθη εκ φόβου. Είχον άπελπισθη. Έν τούτοις
τόν ήκουσα έπανερχόμενον. Ήτο ο ίδιος με την
διαφοράν ότι πρ'ν ήτο ως νεκρός και τώρα πλη-
ρης ζωής. Άνεγνώρισα κατι τι θεϊον εις τὰ χα-
ρακτηριστικά του. Με έπλησίασε, με ένέδυσσε, με
έβοήθησε να βρδίσω και με ώδήγησεν εις την οικί-
αν του. Μία γυνή μάς έπεδέχθη με λόγους σκλη-
ρούς και ήσθάνθην φοβεράν θλίψιν. Μοι έφάνητο
ότι εκ του στόματός της έξέρχεται τό ψύχος του
θανάτου και ότι τό ψύχος τούτο με καταλάμβαν-
εν όλόκληρον. Προς στιγμήν ήθέλησεν να με
διώξη και ήσθάνθην ότι εάν έπραττε τούτο θα
άπέθνησκεν. Τότε ο σύζυγός της τή υπ'νθίμισε
τόν Θεόν και ο χαρακτήρ της μεταβλήθη. Μάς
έφερε να φάγωμεν, με παρητήρησεν ίπίσως, και
είδον ότι ο θάνατός δέν την κατείχε πλέον και
διά μέσου των χαρακτηριστικών της άνεγνώρισα
τόν Θεόν. Ένευμνήθην πάραυτα τούς λόγους του
Θεού. «Θά μάθης μόγος σου τί ειπε ο άνθρωπος».
Και ένόησα ότι εν τώ ανθρώπω ύπάρχει ποιά
τις άγάπη. Η ψυχή μου έχάρη διότι ο Θεός ήρ-
χιζε να μοι άποκαλύπτει τί ήθελε να ειπεί. Τότε
έμειδιάσα δια πρώτων φοράν. Άλλά δέν ένόησα
άκόμη τί οι άνθρωποι δέν όφείλουσι να κατέχουσι
και πως ζώσιν. Διήλθον έν έτος εν μέσφ ύμδν.
Μίαν ήμέραν εις άνθρωπος εισήλθεν εις τό δωμά-
τιόν σας και παρήγγειλε ζεύγος ύποδημάτων, τὰ
όποια έπρεπε να διαρκέσωσιν έν έτος, χωρίς να
φθαρείσιν. Έν φ' τόν παρατήρουν, είδον όπισθεν
αυτού, τόν σύντροφόν μου, τόν άγγελον του θκα-
νάτου. Έγνώριζον ότι πρό της έσπέρας, ο σύν-
τροφός μου θα έλάμβανε την ψυχήν του ανθρώ-
που τούτου. Ήθελε τὰ ύποδήματά του να διαρκέ-
σωσιν έν έτος και ήγνώει ότι ή ώρα του ειχε
σημάνη. Τότε ένόησα τόν δεύτερον λόγον του
Θεού: «Θά μάθης τί άπαγορεύεται εις τόν άν-
θρωπον.» Έμειδιάσα δια δευτέραν φοράν, διότι
ο σύντροφός μου, ο άγγελος του θανάτου, με ειχε
παρατηρήσει και καμει να ένόησω τόν δεύτερον
λόγον του Θεού. Άλλά μοι ύπελείπετο να μάθω
ποθεν έξαρτάται ή ζωή του ανθρώπου. Άνέμεινα
να μοι τό ύποδείξη και πάλιν ο Θεός, όπως με
έλεγε διαφανώς και δια τὰ δύο άλλα μυστικά.
Άνέμεινα εξ έτη άκόμη, και ότε τό έβδομον έτος

παρήλθε μία γυνή ήλθε με τὰ δύο διδύμα κορά-
σια, τὰ άνεγνώρισα πάραυτα. Ήσαν εκείνα, τών
όποίων ή μήτηρ με παρεκάλεσε να μη λάβω την
ψυχήν της, διότι τότε ένόμιζον ότι δέν ειναί δυ-
νατόν να ζήση τις άνευ πατρός και μητρός. Ξήτην
γυνή τὰ άνέθρεψε και έξησαν και έμεγάλωσαν.
Η γυνή αυτη ήτο συγκεκινημένη θεωρούσα τα παι-
δια ταύτα, τὰ όποια δέν ήσαν ιδικά της, και
έκλαυσε, και δια μέσου των χαρακτηριστικών
της είδον πάλιν τόν Θεόν. Ένόησα πάραυτα από
τινα έξαρτάται ή ζωή των ανθρώπων. Άνεγνώ-
ρισα ότι ο Θεός με ειχε φανερύσει τό τρίτον μυσ-
τικόν και ότι με συνεχώρησεν. Τότε έμειδιάσα
δια τρίτην φοράν.

XII

Και τό ανθρώπινον περικάλυμμα όπερ εκάλυπτε
τόν άγγελον εξηφανίσθη, εκάλυφθη με φως θαυ-
μασιόν, ή φωνή του έγινεν ήχηροτέρα και έφάνη-
νέτο κατεχομένη εκ του ουρανού. Έλεγεν:

— Άνεγνώρισα ότι ο άνθρωπος ζή μόνον δια
της Άγάπης. Η μήτηρ εκείνη δέν έπρεπε να γνω-
ρίζη τί έχρειάζετο εις τὰ τέκνά της δια να ζή-
σωσιν. Ο πλούσιος εκείνος δέν έπρεπε να γνω-
ρίζη πόσον θα ζήσιν και τίνας θα είχαν ανάγκην.

Έφ' ύτον ύπήρξα άνθρωπος, ούδύλωσ ήσυχολή-
θην περί έμαυτού, και εάν έμεινα εδώ, τό έ-
πραξα εξ άγάπης δια τούτον τόν άνθρωπον, όστις
ειχε διέλθει πλησίον μου και με έφιλοξίνισσε, δια
την γυναϊκά του, ήτις έπίσης με ύποπλαχίσθη,
δι' άμφοτέρους, οι όποιοι με είχαν αγαπήσει. Και
τὰ όρανά δέν έξησαν διότι μία γυνή, ήτις ήτο
μήτηρ των έμεινεν επί της γης δια να τή θρέψη,
άλλά διότι μία ξένη γυνή ειχε ποιάν τινα αγα-
πην και τοις την μετέδωκε, διότι τὰ έξέθρεψεν.
Δια τούτου οι άνθρωποι ζώσιν, όχι διότι φροντί-
ζουσι δι' έαυτούς, αλλά δια της Άγάπης ήτις ύ-
πάρχει έμπυτος εις την ψυχήν των. Έγνώριζον
πρότερον, ότι ο Θεός έδωκε την ζωήν εις τούς
άνθρώπους, και ότι δια της θελήσώς του άπολαβ-
θάνουσιν ούτω αυτής, άλλ' ήγνόουν πολλά. Τότε έν-
νόησα ότι ο Θεός δέν θέλει να ζώσιν οι άνθρωποι
χωρισμένοι, άλλ' ότι θέλει να συμμετέχωσιν όλων.
Δια τούτου τοις έδειξεν ότι έχουσιν ανάγκην οι
μην των δέ. Είδον ότι ο άνθρωπος δέν όφείλει πο-

σας να ζή δι' έαυτόν και ότι μόνον δια της άγά-
πης ζή. Ο έχων έν έαυτώ τήν άγάπην έχει τόν
Θεόν έν έαυτώ.

Και ο άγγελος έψαλεν άϊνον τώ Κυρίφ. Η οικία
έσειοθη μέχρι θεμελιών εκ της φωνής, ή στήγη
ήνολγη και στήλη πυρός άνήλθε μέχρις ουρανού.

Ο Σαμφών και ή σύζυγός του έγονυπέτησαν.
Αι πτέρυγες του άγγέλου ήνεύγησαν και ά-
πέτην.

Όταν ο Σαμφών συνήλθεν, έπανεύρε την οικίαν
του όπως ήτο πρότερον, και ήτο μόνος μετὰ
της οικογενείας του

Σ. Σουριβαξεδάνης

Χά.λη 10 Οκτωβρίου 1904.

ΟΙΚΙΑΚΟΝ ΤΜΗΜΑ

Συνταγαί μαγειρικής.

1 Κοιλιτίταις από γαρίδας.

Βράτατε και καθαρίσατε τὰς γαρίδας και άναμιατέ τας
καλώς με όλίγας τρούζις. Όταν κρυσώσιν, σχηματίζετε
από τό μίγμα τούτο κοιλιτίταις ή κεριτίδες, τὰς κοιλιτί-
εις ψίχα άρτου τριμμένην, τὰς βυθίζετε εις κτυπημένο
αυγό και τηγανίζετε με βούτυρον.

2 Καλαμαρία γεμιστά.

Άχνίζουεν όλίγα φιλοκομμένα κρομμύδια, προσθέτουεν
όλίγον πετροσίλιον, τομάτα, κικουνάρια, ψημένα κά-
στανα εις μικρά τεμάχια, έλαιον, φρυζαν και με αυτά γε-
μιζουεν τὰ καλαμαρία, και άφ' ύρ'ν ράφωμεν με κλωστήν τό
στόμα των, τὰ τηγανίζουεν με έλαιον, χύνομεν επ' αυτών
όλίγον ήζος και τὰ έφίνομεν να βράσωμεν με τομάτα, έλαιον
και πιπέρι.

3 Σουπιά γιαχνί.

Καθαρίσατε την σουπιά και κόψατέ την εις μικρά τε-
μάχια, άφ' ύρ'ν άφαιρίσατε μετὰ προσοχής την μελάνην.
Κοκκινίσατε με έλαιον κρομμύδια φιλοκομμένα, άναμιατέ
με αυτά την σουπιά, προσθέσατε όλίγον πετροσίλιον, έν
ποτήριον άσπρο κρασί, όλίγην μελάνην και νερόν και άφί-
σατε να βράση επί έλαφρού πυρός.

4 Ουτακόδι σιφάδο.

Κόπτεται όλίγα κρομμύδια, τὰ κοκκινίζουεν με έλαιον,
προσθέτουεν και τό όκταπόδι κομμένο εις μικρά τεμάχια,

και τὰ άφίνομεν δια όμοϋ να κοκκινίσουεν επί τινα λεπτά.
Προσθέτουεν ακολουθώς όλίγον σκόρον φιλοκομμένο, δύο
φύλλα δάφνης, όλίγον άσπρο κρασί, ήζος, πέπερι και νερό
και άφίνομεν να βράσωμεν.

5 Πίννας.

Τὰς πίννας καθαρίζουεν άφαιρούσαι τὰ έντός αυτών
μαύρα, τὰ όποια είναι όμοια με άνθρακα. Τὰς ρίπτουεν
εις μίαν καταρρόλλαν και τὰς πλύνομεν όλίγον. Διατερώ-
κοκκινίζουεν με έλαιον, όλίγα κρόμμια και φιλοκομμένο
πετροσίλιον, προσθέτουεν έν ποτήριον άσπρο κρασί και ό-
λίγας σταφίδας, και άφίνομεν να βράσωμεν με τὰς πίννας.
Ήμπορούμεν όμοια να βράσωμεν τὰς πίννας και έντός του
ούτραίου των προσθέτουαι μόνον εις έκάστην αυτών όλίγον
έλαιον, κρασί άσπρο, λεμόνι, έλαιον και πέπερι.

6 Άγκινάρας γιαχνί.

Καθαρίζετε τὰς άγκινάρας, τὰς τρίβετε με λεμόνι και
τὰς ρίπτετε εις άλατισμένο νερό δια να μη μαυρίσωεν. Κοκ-
κινίζετε όλίγα φρέσκα κρομμύδια φιλοκομμένα και άνθι-
θον, προσθέσατε τὰς άγκινάρας, όλίγον έλαιον, νερόν έλαιον
και πέπερι και άφίσατε να βράσωμεν επί ζωηρού πυρός χωρίς
να τὰς άνοιγείτε συχνά, διότι μαυρίζουεν.

6 Άστακόδς με σπανίακια.

Κόπτετε τόν άστακόδν ζώντα άκόμη εις τεμάχια χωρίς
να άφαιρήσατε τό άστρακόν έκτός μόνου του της ράχης, χύ-
σατε επ' αυτου όλίγον οίνον ή ήζος και άφίσατέ του
επί τινας ώρας. Καθαρίσατε σπανίακια και όλίγον μαρά-
ρον, θέσατέ τα έντός χύτρας και μετ' αυτών τὰ τεμάχια
του άστακού, προσθέσατε έλαιον, έν ποτήριον άσπρο κρασί,
έλαιον και πέπερι και άφίσατέ τα να βράσωμεν. Σερβίρετε
τοποθετούσαι κάτω τὰ σπανίακια και επ' αυτών τόν ά-
στακόδν.

7 Μύδια κερτίδες.

Κοπανίζετε τὰ μύδια και διατερώ- όλίγα κρόμμια, τὰ
όποια άναμινύετε καλώς με έλαιον. Βράζετε γεώμηλα,
τὰ κοπανίζετε και τὰ μεταβάλτετε εις κουρέ διαλύετε με
νερό, όλίγον χαϊτιάρι μαύρο ή και κόκκινον. Άναμινύετε
καλώς δια όμοϋ, προσθέτετε έλαιον και πέπερι και, έν θέ-
λετε, κανέλλα ή όλίγον άνθον και οχηματίζετε εκ του
μίγματος τούτου κερτίδες, τούς όποιους άλευρόνιτε, ρίπ-
τετε εις βράζον έλαιον και τηγανίζετε. Είναι γευστικώτα-
τον παρακοστιών φαγητόν.

ΑΓΙΑΓ'Α ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

Διεθνής Γλώσσα. *Από πολλοὺ ἤδη ἐν τῇ Δύσει καταβύλλονται ἐνέργειαι πρὸς Ἰβρυσιν διεθνούς γλώσσης προωρισμένης ὅπως διευκολύνῃ τὰς παντοίας μεταξὺ τῶν ἔθνων σχέσεις καὶ ἐξυπηρετήσῃ τὴν Ἐπιστήμην, τὸ Ἐμπόριον καὶ τὴν ἐν γένει διεθνή ἐπικοινωνίαν.

Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον πρόκειται νὰ συνέλθῃ νῦν ἐν Παρισίῳ Συνέδριον, εἰς ὃ θὰ παραστώσιν ἀντιπρόσωποι ὅλων τῶν ἔθνων. Καίτοι πάντοτε πολλοὶ σοβαροὶ ἐπιστήμονες ἐλαβον σπουδαίον μέρος εἰς τὰς ἐνεργείας ταύτας, δημοουργήσαντες πρὸ ἐτῶν καὶ δοκίμιον διεθνούς γλώσσης, ὁπερ ἀνόμασαν Volapük, οὗ ἦτοεν ἡ μὲν γλώσσα αὕτη οὐδέποτε ἐπέθῃ εἰς ζῶσαν χρῆσιν, ἐν γένει δὲ ἡ θεωρία αὐτῆν περὶ ἐπικρατήσεως διεθνούς γλώσσης ἀειωρόθη καὶ θεωρεῖται ἔτι ὑπὸ πολλῶν ὡς ὄνειροπολία μηδὲως προωρισμένη εἰς πραγματοποιήσασθαι. *Ἡδὲ καλεῖται ὅπως λάθῃ μέρος εἰς τὸ Συνέδριον πᾶσα ἑταιρία ἐπιστημόνων, ἐμπροσθεμένων ἢ περιηγητῶν εἰς τὴν ἐπὶ τούτῳ σύσκεψιν. Οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν διαφόρων ἑταρειῶν θύναται ἀπλῶς δι' ἀλληλογραφίας καὶ φηροφορίας νὰ μετασχωσὶ τοῦ συνεδρίου, συνωδᾷ πρὸς σχετικὴν αὐτοῦ ἀνακοίνωσιν.

Θρησκευτικὴ Ἀδελφότης Ὁρθοδόξια. Μετὰ τῆς δεοῦσης σεμνῆς ἐπιβολῆς ἐτελέσθη τῇ παρελθούσῃ Κυριακῇ ἡ Π'. ἐπέτειος τῆς Θρησκευτικῆς Ἀδελφότητος Ὁρθοδόξιας ἐν τῇ αἰθρῇ τοῦ Σουλτανοῦ Ἐρμού. Ἡ Ἀδελφότης τελέσασα τὴν πρωινήν λειτουργίαν ἐν τῷ ἐν Γαλατῆ ἱερῷ ναῷ Παναγίας τῆς Καφρατιανῆς, συνήγειρε περὶ τὴν 2αν μ.μ. ὄραν πολλὴ καὶ ἐκλεκτὴν πλῆθος. Καὶ ὁ μὲν Γραμματεὺς τοῦ Σωματείου κ. Φ. Σάββας ἐν γλώσσῃ σαφεῖ καὶ γλαφυρῇ ἀνέγνω τὴν ἐκθεσιν τῶν ὑπὸ τοῦ Προεδρίου πεπραγμένων, ἡ δὲ νεωρατῆ δεσποινὶς Ἐλένη Λαζαρίου ἐξεφώνησε γλαφυροτάτων καὶ ὄρατον πανηγυρικὸν κατακληθήσασα τὸ πολυπλήθες ἀκροατήριον. Συγχαιρομεν τῷ ἐρετίμῳ προεδρῷ τοῦ εὐέλπιδος Σωματείου, εὐχόμενοι αὐτῷ ἴσῃν καὶ πλείονα τὴν εὐδωμίαν ἐν τῷ μέλλοντι.

Χορὸς τῆς Κοινότητος Ταταούλων. Μιστὶ πολλῆς καὶ λαμπρῆς ἐπιτυχίας διεξήχθη τὴν παρελθούσαν ἑβδομάδα ὁ ἐτησίως ἀδιόνοτος χορὸς ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτηρίων τῆς Κοινότητος Ταταούλων. Παραστάσεις εἰς αὐτὸν ἀποκομίσαμεν τὰς ἀρίστους ἐντυπώσεις, τὸσον ἐκ τῆς ἀγαν φιλοκάου διακοσμήσεως τῆς αἰθρῆς, ὅραλμῆς εἰς τὴν αὐγενῆ μέριμναν τοῦ νεαροῦ καὶ εὐέλπιδος ἀρχιτέκτονος κ. Ν. Φαλλίερος, ὅσον καὶ ἐκ τῆς τάξεως καὶ εὐπρεπείας μεθ' ἧς διεξήχθησαν οἱ χοροὶ, κραταβάντες, καὶ πρῶτας μετ' ἀδαπταίῳ φαιδρῆτης. Τὴν ἑσπερίδᾳ ἐτίμησε πλῆθος

πολὺ καὶ ἐκλεκτὸν, μεταξὺ τοῦ ὁποίου διεκρίνοντο πολλὰ διαπρεπεῖς προσωπικότητες. Ἡ λαμπρὰ αὕτη ἐπιτυχία τοῦ χοροῦ, ἐπενεγκοῦσα βεβαίως σπουδαίον ὄφελος προῖδον ὑπὲρ τοῦ εὐεργετικῷ αὐτοῦ σκοποῦ ὁραλεῖται εἰς τὴν αὐγενῆ ζῆλον τῶν κυριῶν καὶ δεσποινίδων κομητριῶν, ὡς καὶ τῶν κ. κ. κοσμητῶρων αὐτοῦ, οἵτινες πάντες εἰσὶν ἄξιοι πλείστον ἐπαίνων καὶ θερμῶν συγχαρητηρίων, ἐκθόμως ἐργασθέντες ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀπὸτελέσματος, ἰδιαζόντως δὲ μεταξὺ πάντων ἡ χαριεπιάτη δεσποινὶς Μαρίο Roux de Lusignan, πολλοὺς κόπους καταβάλουσα ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ λαλοῦ. Ἐπὶ τῇ ἐπιτυχίᾳ ταύτῃ θερμῶς συγχαιρομεν ἐπίσης τοὺς ἀξιότιμους ἐφόρους τῆς Κοινότητος κ. κ. Μ. Μορφέδην, Ε. Σαυνοτσάκη, Καραστίνον καὶ Διαμαντάκη.

Ἐκ Ταϊγανίου. Ἡ ἀνθηρὰ καὶ φιλοπόδοος Ἑλληνικὴ κοινότης Ταϊγανίου ἐξελέξατο παμπφηρᾷ πρόεδρον αὐτῆς τὸν κ. Π. Συνοδινόν. Καρδία ἀδαμάντινος, κάλλουσα πάντοτε ὑπὲρ παντὸς ἀγαθοῦ καὶ εὐχόμενος δι' ὅλων ἐκείνων τῶν ἀρετῶν, ἀνευ τῶν ὁποίων εἶνε ἀδύνατον νὰ καταστήτῃ χρήσιμος εἰς τὸν πλησίον του, καὶ νὰ δράσῃ ἐν τῇ κοινωνικῇ καλαίστρᾳ, ὁ κ. Συνοδινός, ἐκ Κεφαλληνίας ὁρμώμενος, ἀποκατέστη ἐκ νεαρῆς ἡλικίας ἐν Ταϊγαίῳ καὶ κατάρθωσεν ὄχι μόνον νὰ συνεχίσῃ τὸ λαμπρὸν ἔμπορικόν στάδιον τῶν θείων του, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν περικοσμούμενων αὐτῶν προσόντων νὰ ἐπισύρῃ ἀμέριστον τὴν ἐκτίμησιν τῶν συμπατριωτῶν του, οἵτινες ἐτίμησαν αὐτὸν διὰ τῆς ψήφου του.

Καίτοι πρὸ τεσσαρακονταετίας ἐν Ρωσίᾳ διαμένων ὁ κ. Π. Συνοδινός, μακρὰν τοῦ νὰ ἐκφυλισθῇ, ὡς πολλοὶ δυστυχῶς τῶν ἐν Ρωσίᾳ καὶ Ρουμανίᾳ Ἑλλήνων, τὸνναντίον ἀνθιμιλλᾶται μετὰ τῆς λαμπρῆς αὐτοῦ αὐτοῦ πρὸς ὅσον ὅταν τε ἑλληνοπροεστέρων τῶν τέκνων αὐτοῦ ἀγαγῆν.

Τοιοῦτος ἐν ἀσθενεῖ σκιαγραφεῖ ὁ νέος πρόεδρος τῆς ἐν Ταϊγαίῳ Ἑλληνικῆς κοινότητος, ὅστις τιθεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα ἐν τῇ ζῆνῃ.

Η. Ν. Δ.

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Ἀσμένως ἀναγγέλλομεν τελεσθέντα: ἄρτι ἐν Κυθωνίαις τὸς ἀρραβῶνας τοῦ ἐγγρέτου ἱατροῦ αὐτοῦ κ. Ἰωάννου Σιδηρόγλου μετὰ τῆς ἀδελφῆς δεσποινίδος Γαλατίας Δ. Σαλιτλή, διευτεροκόκου θυγατρὸς τοῦ φημνήστου καθηγητοῦ Θεμιστοκλέους Σαλιτλή. Εἰς τὰς διὰ τῆς ροδοπλέκτου τῶν ἀρραβῶνων ἐλίεσσον εὐδοκίως συνδέσασα: νεαρᾶς δ' ἀπάρχεις εὐχόμεθα ταχῶν καὶ ἀνθηρῶν καὶ τῶν λευκῶν τῆς πορτοκαλέας στέφανον.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

— Ἐγὼ ἀγαπῶ τὸν χειμῶνα πολλὸν περισσότερο παρά τὸ θέρος.
— Ζήτημα ἰδιοσυγκρασίας, κύριε.
— Ἄ, ὄχι! εἰμὶ ἀνθρακωπῶλης.

ΔΩΡΟΝ

ΔΩΡΟΝ

Εἰς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Βοσποριδοῦς ἐντὸς τοῦ ἀρχομείου Ἐβδόμου αὐτῆς ἔτους ἡ ΒΟΣΠΟΡΙΣ ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΩΣ ΔΩΡΟΝ

εἰς πάντας τοὺς συνδρομητὰς τοὺς ἔχογτας ἐν τάξει τοὺς πρὸς αὐτὴν λογαριασμοὺς τῶν ΕΞΟΧΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ἔργον οὐχὶ ἐκ τῶν συνήθων, προτὶν διαπρεποῦς μυθιστοριογραφικοῦ καὶ λάμου, ὅπερ προσεχῶς ἐκδίδει πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον, εἴτε εἰς ὀλοκληρὸν τεύχος, εἴτε κατὰ φυλλάδια. Ἄφ' ἑτέρου τὸ ἔργον θὰ πωλῆται καὶ ἐκτὸς τῶν συνδρομητῶν τῆς «Βοσποριδος» εἰς πάντας τοὺς βουλομένους.

ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ ΝΕΥΡΙΚΩΝ ΝΟΣΗΜΑΤΩΝ EN ΠΑΤΙΣΙΟΙΣ MAISON DE SANTÉ Σ. Γ. ΒΑΒΙΑΝΟΥ

Ἴατροῦ Νευρολόγου καὶ Φρενολόγου Ἐν Ἀθήναις

Ἴβρῳται εἰς μαγευτικὴν θέσιν τῶν ἐλοδρόσων Πατησίων, τοῦ ὀρασιτάτου τούτου καὶ ὀγεινοτάτου πρᾶστέιου τῶν Ἀθηνῶν, ἐν τέταρτον μόλις ἀπέχοντος αὐτῶν καὶ συγκοινωνούντος δι' ὅλων τῶν μέσων τῆς συγκοινωνίας, περιβάλλεται ἐπὶ ὑπὸ ἀπείρων μορφῶων κήπων καὶ ἴδιον κέντηται κήπων, ὡς καὶ ἄρθρον καὶ διαυγέστατον ὕμωρ.

Ἐν τῇ Κλινικῇ ταύτῃ νοσηλεύονται ὄρεα καὶ χροῖνια νοσήματα Νευρικά καὶ Ἐγκεφαλικὰ· Μολυσματικὰ δὲ καὶ ἐπικίνδυνα Ἐγκεφαλικὰ δὲ ἐνταὶ δεκτὰ.

Πρὸς θεράπειαν τῶν ἀσθενῶν ἐφαρμίζονται εἰαι αἱ θεραπευτικαὶ μέθοδοι μεταξὺ τῶν ὁποίων ἡ Ψυχοθεραπεία, ἡ Ἡλεκτροθεραπεία, ἡ Ἐνδοθεραπεία, ἡ Ἀνατριψέθεραπεία (Massage), ἡ Μουσικοθεραπεία, ἡ Ἴατρικὴ Γυμναστική, ἡ διὰ κατακλίσεως (aliement) καὶ ἀπομονώσεως (isolement) θεράπειαι, ἡ δὲ ἴτιμοισμοὺ καὶ ὀποβολῆς ἐν ἐργηρόρει (suggestion à l'état de veille), αἱ ἐνέσεις ὀρθρῶν (ὀρθροθεραπεία) καὶ λοιπῶν φαρμάκων κλπ.

Πῶσαι αὐταὶ αἱ θεραπευτικαὶ μέθοδοι ἐφαρμίζονται ἀναλόγως τοῦ νοσήματος καὶ τῶν ἐνδείξεων.

Νοσηκομιακὴ ὕπηρεσία πλήρη· εἰ νοσοκίμη ἐκ τῶν εἰδικῶν μόρφωσιν λαβόντων καὶ πεπειραμένους περὶ τὴν νοσηλείαν τοιοῦτων ἀρρώστων.

Κλινικὴ ἀπὸ δεκά ὀραχμῶν καὶ ἄνω δι' ἡμέρας, ἀναλόγως τοῦ νοσήματος, τοῦ προσωπικοῦ, ὅπερ ἀπασχολεῖται τῆς θεράπειας, τῆς τροφῆς καὶ τῶν ἱατρικῶν ἐπισκέψεων.

Ἡ Κλινικὴ συνδέεται διὰ τηλεφώνου μετὰ τῆς οἰκίας καὶ τοῦ γραφείου τοῦ Διευθυντοῦ. Ἀρθ. τηλεφ. 314.

Οἱ βουλομένοι νὰ εἰσελθῶσιν ἢ νὰ εἰσάγωσιν τοὺς ἀρρώστους των ἄνω νὰ ἀπευθινῶσιν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ Ἴατροῦ ἐν τῇ οἰκίᾳ του, ὁδὸς Ζήνωνος ἀρ. 16, ἐνθα δέχεται τοὺς πάσχοντας ἐκ

ΝΕΥΡΙΚΩΝ ἢ ΦΡΕΝΙΚΩΝ

καθ' ἑκάστην 8—10 π. μ. καὶ 4—6 μ. μ. πλὴν τῆς Κυριακῆς.

Τύπ. ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ καὶ Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ Κορυθούμ-Ἰάν ἄρθ. 3